

Dine Molotov kys

Skuespil for en mand og en kvinde

af
Gustavo Ott, Venezuela

Oversat til dansk af Thomas Hauger

Copyright 2002.
Alle rettigheder i Danmark: Thomas Hauger,
thomas@hauger.dk

"Helvede er de andre"
Sartre

*"If Allah had wanted it, he would have made
you to live with others, to live with the
community. But Allah made you different and
he made you as you are ..."*

Koran

"They love not poison that do poison need"
Shakespeare

Medvirkende:

DANIEL – ca. 40 år gammel

VICTORIA – ca. 30 år gammel

Dekoration:

Dagligstue, luksuriøst og smagfuldt indrettet

1/ Den nat

Vi hører "TWINKLE, TWINKLE LITTLE STAR." Lyset går op. Langsomt ses en dagligstue. En sofa med puder, en kikkert og en lille bar til den ene side. Victoria, holder en varmedunk og har et termometer i munden. Til den anden side Daniel.

DANIEL: Der var tre. Et blåt og to røde.

VICTORIA: Hvad gjorde du så?

DANIEL: Først stoppede jeg for at være helt sikker for de stoppede også. Motorvejen var helt mørk, så det var ikke svært at se dem. Der var de så, to røde lys og et blåt der hang og svævede i luften. Pludselig sendte de en lysstråle mod jorden. **(VICTORIA TAGER TERMOMETERET UD AF MUNDEN)** Nu?

VICTORIA: ikke endnu. Hvilken farve lys?

DANIEL: Rødt. Det var som en blitz. Lige mod jorden.

VICTORIA: Som at ta' billeder?

DANIEL: Jahh. Som at ta' billeder. Flash! Flash! Tre, måske fire gange. Så startede de med at flyve igen.

VICTORIA: Og du fulgte efter dem? **(HUN GØR SIG TIL)** Husk at du skal holde den inde et stykke tid.

DANIEL: Hvorfor det?

VICTORIA: For at få den rigtige varme.

DANIEL: Og.. det er godt fordi....?

VICTORIA: Fordi vi ønsker en dreng. Jeg har forklaret det for dig to hundrede gange.

DANIEL: Det havde jeg så lige glemt.

VICTORIA: Daniel, det er derfor jeg tager min temperatur. Hvis du er ligeglad så lad os glemme det og vi tager hvad der kommer.

DANIEL: Nej, en dreng.

VICTORIA: Så må vi altså også vente på den rigtige temperatur.

DANIEL: Hvor har du fundet ud af alt det henne?

VICTORIA: Monica fortalte mig om det. Hun er en engel og hun har to dejlige drenge, så lad være med at diskutere det.

DANIEL: **(SER PÅ SIG SELV)** Jeg er klar **(HAN PEGER PÅ SIT SKRIDT)** som du kan se.

- VICTORIA:** Den er der ikke helt endnu.
- DANIEL:** Hvad skal jeg stille op imens?
- VICTORIA:** **(PRESSER VARMEDUNKEN MOD SIG SELV)** Fortæl historien om lysende i himlen færdig. **(PUTTER TERMOMETRET TILBAGE I MUNDEN).**
- DANIEL:** Ok, jeg fulgte dem så langt jeg kunne. Så fløj den ene imod den anden og det tredje lys holdt sig væk til den ene side. Til sidst fløj de to røde lys – der næsten brasede ind i hinanden – lige op og skiltes. De forsvandt op i himlen.
- VICTORIA:** Hvad med det blå lys?
- DANIEL:** Det blå lys hang der i et sekund. Og så fløj det også op i himlen.
- VICTORIA:** Hvordan var det lige at du ku' se de to røde lys på himlen, men ikke i vejkrydset?
- DANIEL:** Også det blå.
- VICTORIA:** Der findes ikke blå stoplys.
- DANIEL:** Det er noget i himlen.
- VICTORIA:** Flyver du flyvere måske?
- DANIEL:** Det var himmelsk...det var som et syn, som...
- VICTORIA:** Jomfru Maria.
- DANIEL:** Lad vær' og være så dum.
- VICTORIA:** Bare fordi du ikke tror. Du har sagt det så mange gange at du lyder som en fransk film.
- DANIEL:** Skal jeg fortælle om det eller ej?
- VICTORIA:** Selvfølgelig er enhver jomfru et mirakel.
- DANIEL:** Lad os glemme det og jeg kigger lige i et par sager igennem indtil -
- VICTORIA:** Og du fortalte alt det til en færdselsbetjent?
- DANIEL:** Nej, ikke det hele.
- VICTORIA:** Hvad fortalte du ham?
- DANIEL:** At jeg var nervøs.
- VICTORIA:** Og det troede han på?
- DANIEL:** Hvad tror du?
- VICTORIA:** Du er jo advokat. Jeg vil vædde på at du fortalte ham det.

- DANIEL:** Han genkendte mig.
- VICTORIA:** Og hvordan genkendte han så lige dig, når de eneste mennesker i denne hersens by er sagførere og juice sælgere? Hvilket i denne her sammenhæng vel i bund og grund er det samme.
- DANIEL:** Han genkendte mig, han vidste hvem jeg var. Han havde set mig på TV. Han bad oven i købet om min autograf.
- VICTORIA:** Når ingen genkender mig som er daglig nyhedsoplæser på TV så kan de genkende dig, som en gang om året er på skærmen i dit grå jakkesæt med dit grå slips? Du ku' da bare ha' fortalt ham sandheden.
- DANIEL:** Men jeg kan jo ikke engang selv forklare det.
- VICTORIA:** Og så dig som altid kan forklare alting?
- DANIEL:** Nu tager du pis på mig.
- VICTORIA:** Det er dig der ser flyvende tallerkner – og jeg tager pis på dig?
- DANIEL:** Helt ærligt, jeg mener det. Hvis du vil – så glemmer vi det bare.
- VICTORIA:** Fint. Betjenten tog dig ind til siden for at køre overfor blåt. Fortsæt.
- DANIEL:** Så spurgte betjenten mig: (med betjent stemme) "Hr. advokat, hvad er der galt?"
- VICTORIA:** Whauu, du er sexet når du taler som en betjent.
- DANIEL:** Jeg sagde: "Ingenting." Han sagde: "Hvorfor overtræder de så hastighedsbegrænsningen?"
- VICTORIA:** Ummmm! Den stemme!
- DANIEL:** Lad mig lige gøre det færdigt, Victoria. Jeg mener det faktisk seriøst.
- VICTORIA:** Jeg er også seriøs, skat.
- DANIEL:** Jeg sagde: "Det var jeg ikke klar over". Og så spurgte jeg "Hvor hurtigt kørte jeg egentlig?" "160" sagde han.
- VICTORIA:** Dig 160?
- DANIEL:** Mig, Daniel Ramirez, medejer af Blitzner, Blitzner og Ramirez i et jakkesæt med et gråt slips og så med 160 i timen. Utroligt ikke?
- VICTORIA:** Fuldstændigt. Du kan være åndsfraværende, men du er en kujon.
- DANIEL:** Så sagde jeg også til betjenten: "Jeg kan ikke køre 160 i timen. Jeg er ikke sådan én der kan køre så stærkt. Jeg er et nervevrag ved 80. Køre over for rødt, ok. Køre den forkerte vej, måske. Strejfe en anden bil – det hænder. Men overtræde fartgrænsen? Nul. Der må foreligge en misforståelse." Så viser han mig sin radar og lige der er der et glødende tal der sige: "160". Såh...,
- VICTORIA:** Så..?

- DANIEL:** Så spørger han: "Hvad lavede du mens du kørte?"
- VICTORIA:** Jahhh, hvad lavede du?
- DANIEL:** Jeg opdagede noget mærkeligt: Jeg bad.
- VICTORIA:** **(VICTORIA TAGER TERMOMETRET UD. HUN KASTER VARMEDUNKEN MOD HAM. DANIEL UNDVIGER DEN)** Hvad?!
- DANIEL:** Jeg bad.
- VICTORIA:** **(MERE ALVORLIGT)** Daniel: Du tror jo ikke på Gud!
- DANIEL:** Rigtigt. Det er det værste ved det. Jeg tror ikke på Gud. Og der var jeg i gang med at bede.
- VICTORIA:** Du tror ikke på Gud, Daniel. Det faktum har du fortalt mig 100 millioner gange. Du tror ikke på Gud! Da vi skulle giftes gjorde du alt for at undgå et kirkebryllup. Hvis jeg ikke havde sat dig en pistol for panden og min far havde truet med at svinebinde dig og smide dig i floden, ville du ha' forladt mig foran alteret. Du sagde du ville spille spillet, men du troede ikke. Og jeg husker at min far sagde, at spille skuespil var godt nok for ham. Det var første gang i hele dit liv du satte dine ben i en kirke. Du spurgte oven i købet om der var en indlagt pause!
- DANIEL:** Jeg bad, Victoria.
- VICTORIA:** Nej, Jesus er ikke Gud. Alt det om at være Vor Herre, sønnen og den lille hvide due på en gang er totalt usandsynligt. Jomfruer føder ikke børn, folk står ikke op fra de døde, svøbet fra Turin er mere falsk end en politikers smil, og Biblen er kopieret fra Homer. Det er alt sammen sludder for tosser og kvajpander. Du har forklaret mig det så tit at selv jeg, som er opdraget strengt religiøst og hvis far er mere troende end Sankt Peter selv, og som går til højmesse hver eneste søndag uden undtagelse, at selv jeg begyndte at have min tvivl.
- DANIEL:** Men pludselig begyndte jeg at bede.
- VICTORIA:** Fint, hvad så end du siger. Du er advokaten. Så sig mig lige: skal vi døbe vores søn eller ej?
- DANIEL:** Lad være med at tage gas på mig Victoria, jeg mener det.
- VICTORIA:** Det kan jeg se. Du tager dit berømte fjæs på der siger: "Jeg har ret."
- DANIEL:** Jeg kørte af sted og så pludselig, så begyndte jeg at bede...
- VICTORIA:** Det her er meget vigtigt for mig, Daniel. En dåb er en alvorlig ting. Jeg bliver nødt til at starte planlægningen nu. Gudfar det er Adam og gudmoder Monika selvfølgelig...
- DANIEL:** Men du er jo ikke engang -
- VICTORIA:** Vi taler om barnets første kirkelige handling skat. Gæsterne kommer faktisk i pænt tøj.

- DANIEL:** Pointen er at jeg ikke tror. Eller at jeg ikke vidste at jeg gjorde det. Mens jeg kørte begyndte jeg at tænke på hvordan vi ikke er alene, at der må være andre levende væsener derude og pludselig begyndte jeg at bede.
- VICTORIA:** Hvad gjorde du så ved betjenten? Sendte ham i spjældet for at være nysgerrig?
- DANIEL:** Han gav mig et håndtryk og lod mig køre.
- VICTORIA:** Han gav dig et håndtryk? Det er to håndtryk fra politiet på en uge. Fire på en måned, skat. De tager dit kørekort hvis du fortsætter med glad at give håndtryk til alle de færdselsbetjente der begår den lovovertrædelse at spørge dig om din autograf.
- DANIEL:** Det er guddommeligt..... der sker et eller andet med mig og de højere magter.
- VICTORIA:** Fra nu af synes jeg du skal holde op med at behandle stopplys som gade pynt. **(TJEKKER TERMOMETRET)** Ja undskyld mig, men dine undskyldninger lyder som noget taget lige ud af en børnebog.
- DANIEL:** Nu er det jo ikke lige mig der vil ha' sex med et termometer og en varmedunk, vel?
- VICTORIA:** Men jeg er troværdigt. Det er videnskab. Og der et klart mål: en dreng.
- DANIEL:** Jeg så flyvende objekter på himlen. Farver. Og du vil ikke tro på mig.
- VICTORIA:** Jeg tror på det hele skat. Bare det at læse nyheder i avisen gør dig til troende. Du tror på det hele, du er nødt til at tro på det hele. Skønt jeg ikke tror på et ord af hvad jeg hører og siger, eller hvad jeg ser, så tror jeg kun halvdelen er sandt. Jeg mener – ja de siger ovenikøbet at nyhedsoplæsere er de bedste skuespillere på TV. **(REFERERER TIL VARMEDUNKEN)** Whau – den er brandvarm nu. **(GØR SIG KLAR)** Så døb vores søn og giv ham et navn udefra rummet. Kristent, men fra rummet. Der må være et godt navn. Og fra nu af kommer du med mig i kirke hver søndag. Udtrykket i din mors ansigt! Og i præstens? Og kirketjenerens. Og I korets. Og alle de gamle skiderikker med skæg i de kulørte glasmosaikvinduer. **(SER PÅ TERMOMETRET)** Det er næsten klart. Lige et minut til. Så stop med historier om marsmænd eller Gud og så -
- DANIEL:** Jahh, måske skulle jeg begynde at gå i kirke. Adam går hele tiden derhen sammen med sin kone...
- VICTORIA:** Du giver mig gåsehud. Og så kan jeg hverken få min temperatur op eller få lyst og så må vi igen vente en måned.
- DANIEL:** Jeg er klar!
- VICTORIA:** Efter al den snak om Gud er du parat til at høre englens synge? Lad mig mærke... **(HUN TJEKKER HAM MED HÅNDEN. HUN ER OVERRASKET)** Åhh min Gud! Der kan du se hvilke sande troende vi er i det her hus? **(VICTORIA TAGER SINE TRUSSER AF MEN BEHOLDER SIN MORGENKÅBE PÅ OG TERMOMETRET I MUNDEN)** Kan vi begynde med præludiet til højmesse? **(KÆLER FOR DANIEL)** Vil du fremføre trosbekendelsen for mig?

DANIEL: Tror du Vor Herre har noget at gøre med UFO'er?

VICTORIA: Vor Herre er galaktisk kærlighed skat. Lad nu endelig være med at fortælle noget om det her i firmaet – ellers tror de bare du er blevet skør. Og du er faktisk den eneste normale tilbage. Eller i det mindste den eneste der ikke har Parkinsons endnu.

DANIEL: Og med en ide om at skulle ha' en baby?

VICTORIA: Det tager min moderkrop sig af fordi jeg er en helgeninde og er super tændt.

(BESLUTSOMT BEGYNDER DANIEL AT TRÆKKE SINE BUKSER HELT AF OG TRÆKKER SIN SKJORTE AF. HUN KYSSER HAM LÆNGSELSFULDT OG FORTSÆTTET LYSTFYLDT MED AT TAGE INITIATIVET. PLUDSELIG RINGER DØRKLOKKEN. DE SER PÅ HINANDEN)

VICTORIA: Super timing!

DANIEL: Hvem kan det være?

VICTORIA: Lad dem banke - vi fortsætter sgu!

DANIEL: Stereoanlægget er på.

VICTORIA: Og?

DANIEL: Så ved de vi er her.

VICTORIA: Jeg vil ha' en dreng!

DANIEL: Hvad med døren?

VICTORIA: Jeg kan godt fortsætte. Det er jo bare en dør - den er jo der og det er dens job. **(HUN SER PÅ HAM MED NEDERLAG I ØJNENE)**. Behøver det være nu, Daniel?

DANIEL: Temperaturen?

VICTORIA: Varm, varm.

(VICTORIA KASTER SIG FOR HAM SOM EN HUNTIGER, MEN DØRKLOKKEN FORTSÆTTET, OG MERE INSISTERENDE. DANIEL STOPPER SOM OM HAN VIL GÅ HEN TIL PERSONEN VED DØREN. HUN SKIRGER OG LADER HAM GÅ).

VICTORIA: **(RASENDE)** Så åben den da. Mr. Lousy Timing er alligevel ikke klar før jeg er for gammel til at få børn!

(DANIEL GÅR TIL DØREN. VICTORIA PUTTER RYSTET TERMOMETRET TILBAGE I SIN MUND)

DANIEL: Hvem er det?

VOICE: Federal Express.

DANIEL: En pakke? Det må være til dig, måske fra dit arbejde - TV-stationen?

VICTORIA: Ingen sender noget som helst til det her hus siden de flyttede min nyhedsudsendelse til midt på dagen. Ikke engang kameramændene ser vores udsendelse på det tidspunkt.

(DANIEL ÅBNER DØREN. HAN SNAKKER MED KURERPOSTMANDEN, SOM VI IKKE SER)

DANIEL: Det er til dig, Victoria.

VICTORIA: Hvem er det fra?

DANIEL: Den er stor, Victoria. En kæmpe kasse.

VICTORIA: Det må være fra storken sådan som vi klarer os...

DANIEL: Hvornår er det din fødselsdag?

VICTORIA: Om to måneder. Men lad være med at minde mig om det, du gør det bare værre.

DANIEL: Du er nødt til at skrive under.

VICTORIA: Daniel, fortæl ham Mr. Fed Ex Kurer at jeg er nøgen og brandvarm og at jeg venter på en mand der kan hive sit termometer frem og ta' min temperatur fordi jeg vil ha' en dreng nu.

(DANIEL TAGER IMOD PAKKEN OG KOMMER TILBAGE. PAKKEN ER MELLEMLIG, SNØRET MED EN SNOR)

VICTORIA: Se, jeg er stadig 41 grader **(UDEN AT SE PÅ PAKKEN)**
Lad den være og vi åbner den senere. Hvis jeg venter får jeg bare feber. Kom nu... kom nu her over... brug den der politibetjentstemme og kom og giv mig en bøde.

DANIEL: Victoria, pakken...

VICTORIA: Jeg er klar. Kom nu, vi skal til at lave en baby!

DANIEL: Den er fra FBI.

VICTORIA: FBI...hvad for noget?

DANIEL: FBI. Der står FBI.

VICTORIA: Politiet?

DANIEL: Det ser sådan ud. FBI.

VICTORIA: Det må være en fejl.

DANIEL: Dit ungpigenavn er på den.

VICTORIA: Det må være en anden Victoria De Blasis.

- DANIEL:** Det er vores adresse. Hvad ville FBI dog sende til dig?
- VICTORIA:** Aner det ikke. Ingenting. Hvad ved jeg om FBI? Jeg har aldrig haft noget at gøre med dem. **(HUN STÅR OP OG GÅR OVER TIL PAKKEN)** Jeg kan ikke engang li' de mennesker. Måske er det sådan en gave fra indkøbscentret? I går spurgte de mig om min adresse til sådan en mailingliste og jeg gav dem den uden at tænke -
- DANIEL:** Federal Bureau of Investigation, J.Edgar Hoover Building, Washington D.C. og den er til dig.
- VICTORIA:** Åhh, jeg aner ikke... hvad skal jeg gøre?
- DANIEL:** Åben den.
- VICTORIA:** Og hvis det er en fejltagelse?
- DANIEL:** Så returnerer vi den bare og det er så det. Åben den.
- VICTORIA:** Den kan vente - lad os nu lave vores baby. Jeg er nu på 41,5. Jeg vil ikke køles ned af efterretningstjenesten. Kom nu, kom nu her. Lad os nu få det ordnet og så kan vi se hvad det for en sød lille gave J. Edgar Hoover Building har sendt mig.
(HUN TRÆKKER DANIEL HEN TIL SENGEN OG DE KYSSER HEDT. HUN MENER DET VIRKELIG ALVORLIGT) Jaaeh, baby... kom nu... giv mig den så... kom så med dig.
(PLUDELIG BLIVER DE STILLE. PAUSE)
- VICTORIA:** Hvad er der galt?
- DANIEL:** Det er pakken.
- VICTORIA:** Hvad gør den ved dig?
- DANIEL:** Den kigger på os.
- VICTORIA:** Den har da ikke øjne.
- DANIEL:** Men den er der.
- VICTORIA:** Betyder det, at indtil vi finder ud af hvad den indeholder, så er der ingen bevægelser syd for grænsen?
- DANIEL:** Jeg kan ikke koncentrere mig Victoria.
- VICTORIA:** Det er en pakke!
- DANIEL:** Fra FBI!
- VICTORIA:** Og hvad skal jeg så gøre ved at jeg får pakker fra FBI når jeg skal til at have sex med min mand?
- (VICTORIA, STORT SET AFKLÆDT, TRAMPER OVER TIL PAKKEN. DANIEL TRÆKKER SINE BUKSER OP OG FØLGER EFTER HENDE. BEGGE SER ET ØJEBLIK PÅ PAKKEN. SÅ KASTER DE ET FLYGTIGT BLIK PÅ HINANDEN OG HAN GESTIKULERER TIL HENDE OM AT ÅBNE DEN.)**

VICTORIA FORSØGER MEN KAN IKKE. DANIEL LØBER TIL SKRIVEBORDET OG HENTER EN PAPIRKNIV OG GIVER DEN TIL HENDE. HUN FORSØGER IGEN AT ÅBNE PAKKEN, MEN ER MEGET LANGSOM. DESPERAT DOLKER DANIEL PAKKEN FLERE GANGE FOR AT ÅBNE DEN)

VICTORIA: Hvis den var levende vil vi være nødt til at begrave den i haven ved midnatstid.

(TOPPEN AF KASSEN ER ÅBEN. DANIEL FLYTTER SIG SÅ VICTORIA KAN SE INDHOLDET. HUN PILLER NOGET KRØLLET AVISPAPIR UD. PLUDELIG FINDER HUN NOGET)

VICTORIA: Hvad er det her?

(DER ER EN RYGSÆK SNØRET SAMMEN MED EN SNOR. DET ER EN GODT BRUGT EN. PÅ DEN ENE SIDE, FASTGJORT TIL RYGSÆKKEN, ER DER ET BREV)

DANIEL: Hvad er det?

VICTORIA: En taske.

DANIEL: Ser den bekendt ud?

VICTORIA: Den ligner en hvilken som helst taske. Der er et brev. **(ÅBNER ALVORLIGT BREVET)** Federal Bureau... etc., etc.... Kære frøken. De Blasis... Det siger... frøken De Blasis... deres taske blev genfundet af New Yorks bys Politi... den... TI ÅR SIDEN!

DANIEL: Hvad?

VICTORIA: Ti år siden!

DANIEL: Ti år siden?

VICTORIA: **(LÆSER)** "...i følge tyveri rapporten og blev sendt til os på den og den dato. I overensstemmelse med regulativ 2346-B sender vi dem...

DANIEL: **(DANIEL TJEKKER TASKEN)** Ved du hvad det er?

VICTORIA: Jeg har ingen anelse.

DANIEL: Der er et mærke. Det har dit navn og en New York adresse.

VICTORIA: Mig... New York? **(HUSKER)** Selvfølgelig. **(LER)** Det var for ti år siden. I New York. Nu husker jeg det. Da jeg var færdig i gymnasiet flyttede jeg til New York. Jeg tog undergrundsbanen til Newark lufthavn, og så for jeg vild. Da toget stoppede hoppede jeg ud for at kigge på et af de der oversigtskort over stationerne og glemte min rygsæk i toget. Da jeg ville stå på igen lukkede dørene sig lige i for mit ansigt og toget kørte sin vej.

DANIEL: Og du mistede din taske.

VICTORIA: Og jeg mistede min taske. Jeg efterlyste den overalt, men ingen vidste noget. De ledte og ledte. Jeg blev i New York i to ekstra døgn og håbede på at den vil dukke op. De sagde, at hvis den var glemt i toget og de fandt

den ville de sende den hjem til mig. Jeg var sikker på at nogen havde stjålet den.

DANIEL: Jamen så ser det da ud som de har fundet den.

VICTORIA: TI ÅR SENERE!

DANIEL: **(TJEKKER EN ID I TASKEN)** Se dig på det her billede!

VICTORIA: Jeg var 18.

DANIEL: Du ser mærkelig ud.

VICTORIA: Hvordan mærkelig?

DANIEL: Som en hippie.

VICTORIA: Nej, det har ikke været ti år – det må have været tolv år siden. Og se. Smuk som altid. **(LÆGGER ID'ET)** Kom så, lad os få gang i vores projekt. Vi har åbnet kassen, vi ved hvad der er i den, nu er det på tide at arbejde på den baby.

DANIEL: Hvad lavede du i New York?

VICTORIA: Hvar'?

DANIEL: Du har aldrig snakket om den gang. Hvad lavede du der som 18 årig?

VICTORIA: Hvad skal jeg sige, Daniel? Det er tolv år siden. Jeg ved det ikke. Nogen inviterede mig, venner. Nu husker jeg det! Nogen venner havde et sted i nærheden af Columbia Universitet. Studenterliv. Fester, koncerter, kærester, venner.

DANIEL: Kærester?

VICTORIA: New York er crazy; du ved selv hvordan det er.

DANIEL: Nej, jeg ved ikke hvordan det er.

VICTORIA: Dengang elskede jeg at rejse. **(SER IGEN PÅ TASKEN)** Utroligt. Tror du alt er der?

DANIEL: Hvad var der?

VICTORIA: For tolv år siden! **(LER)** Åh jeg ved ikke. Kasettebånd gætter jeg på. Jeg havde altid kasettebånd, musik. Fotos – jeg elskede at tage billeder.

DANIEL: Nårsomhelst du ser på de hersens gamle ting forekommer vi anderledes, og altid til det bedre.

VICTORIA: Med alderen får du en sløv hukommelse... Lad mig tænke mig om... Jeg kan huske jeg havde fået et kamera; det husker jeg præcist. Det var et super dyrt et, et Cannon. Det tog sådan nogen dejlige billeder og jeg ønskede at blive fotograf... Kameraet var det der gjorde mest ondt at miste. Husk at dengang var sådan nogen virkelig dyre. Jeg tror det kostede ca. 1.500 dollars. Med objektiv og det hele. Det var en gave fra min far.

DANIEL: Tror du kameraet er her?

VICTORIA: Jeg er sikker på de har stjålet det. Jeg havde også nogen magasiner og bøger. Gaver til familien. Hej! Og en af de her fjollede Frihedsgudinder som de sælger virkelig billigt på Times Square.

DANIEL: Da jeg mødte dig havde du et virkelig professionelt fotoalbum med fremragende billeder... Madrid

VICTORIA: Madrid, Paris, Grækenland.

DANIEL: Du rejste en masse.

VICTORIA: Som et brev. Jeg havde utrolige fotos fra Grækenland, Tyrkiet, Marokko, London, Moskva.

DANIEL: Hvad skete der så?

VICTORIA: Jeg ændrede mig... Kom så, lad os blive gravide.

DANIEL: **(PEGER PÅ TASKEN)** Skal vi ikke åbne den?

VICTORIA: Nu?

DANIEL: Der er altså noget i den.

VICTORIA: Lad den ligge så vi kan...

(DANIEL HÆVER IGEN PAPIRKNIVEN OG HUN GESTIKULERER MED AFSKY OG PRØVER AT FÅ HAM TIL AT FORSTÅ, AT DET HER IKKE ER DET RETTE TIDSPUNKT. DANIEL INSISTERER OG ET ELLER ANDET STED IMELLEM IRRITERET OG BANGE NIKKER HUN. DE SKÆRER SNOREN OVER)

VICTORIA: Hvem skulle tro det? I tolv år har den taske været mistet og så – ud af det blå – dropper FBI den på min dørtærskel.

DANIEL: Den er bundet stramt.

VICTORIA: Det ser ud som om de har sat en ny snor omkring den hvert år.

DANIEL: For at forhindre minderne i at forsvinde.

VICTORIA: Eller fra at blive stjålet. De har stjålet det hele skal du se.

DANIEL: **(BLIVER FÆRDIG MED AT ÅBNE FOR SNOREN)** Ok.

VICTORIA: Lad mig se, lad mig se.

DANIEL: Det er alt sammen dit.

(VICTORIA ÅBNER TASKEN. DEN LUGTER TYDELIGVIS IKKE GODT. DEN FØRSTE TING HUN TAGER UD ER UNDERTØJ, MEGET KRØLLET OG TYDELIGVIS BESKIDT. DANIEL LER)

DANIEL: Du puttede dit beskidte undertøj i håndbagagen!

VICTORIA: Spørg mig ikke. Jeg kan ikke huske det!

DANIEL: Victoria – det er modbydeligt!

VICTORIA: Det er tolv år siden din idiot!

DANIEL: Det er godt jeg ikke mødte dig dengang... hvad er der ellers?

(VICTORIA TRÆKKER FRIHEDSGUDINDEN UD AF TASKEN)

DANIEL: Og sikke en smag du havde skat.

VICTORIA: Ingen smag og ingen penge. Det er altså svært at finde en i den alder uden en af delene.

(SÅ TRÆKKER HUN NOGEN BESKIDTE COWBOYBUKSER OP. HUN HOPPER LYKKELIG OP OG NED)

VICTORIA: **(RÅBER)** Åh! Jeg elskede de her bukser! Jeg gik altid med dem i toget, når jeg sov på togstationerne, når jeg rejste rundt med denne her rygsæk som jeg fik af den... en russisk fyr!

DANIEL: En russisk elsker?

VICTORIA: Elsker? Jeg var 18. Som 18 årig har du ikke elskere, du har venner, folk der er gode mod dig, folk der griner med over ingenting. **(SER STOLT PÅ COWBOYBUKSERNE)** Se hvor bittesmå. Du aner ikke hvor godt jeg så ud.

DANIEL: Afpillet, fejlernæret, og anorektisk i børnetøj. Det her lyder altså lidt sygt at du ved.

VICTORIA: Hallo, det her var mine.

DANIEL: Ingen kan passe sådan nogen, skat.

VICTORIA: Du har ingen ide om hvad min røv lignede.

DANIEL: Tag dem på i aften.

VICTORIA: Du kan tage dem på.

DANIEL: Jeg vil vædde med at de ser bedre ud på mig.

VICTORIA: Du har en sødere røv end mig.

DANIEL: Din er blevet godkendt af FBI.

VICTORIA: Og det er du misundelig over.

DANIEL: Denne her røv er min og den passer jeg på.

VICTORIA: Som en cigar eller en dyr vin.

DANIEL: Nå, hvad mere er der?

(VICTORIA FØLER RUNDT OG SKRIGER LYKKELIGT. HUN TRÆKKER ET MEGET LURVET OG Udstoppet Dyr frem)

VICTORIA: Georgia!

DANIEL: Georgia hvadfornoget?

VICTORIA: Min hundehvalp, Georgia!

DANIEL: Den ligner da mere en rotte der lige er kravlet ud af kloakken...

VICTORIA: Min søde Georgia. Jeg troede jeg havde mistet dig...

DANIEL: En gave fra din første elsker?

(UNDER DE NÆSTE REPLIKKER HIVER DANIEL TING FRA TASKEN. MERE BESKIDT TØJ. REJSE TING, POSTKORT, MAKE UP, KASSETTEBÅND ETC.)

VICTORIA: **(TRÆKKER GEORGIA OP OG DEN SPILLER EN BØRNESANG SOM KAN VÆRE "TWINKLE TWINKLE LITTLE STAR")** Hun kan stadig spille!

DANIEL: En ækel, snavset dims der spiller musik for udviklingshæmmede.

VICTORIA: Jeg sov med den i min vugge. Min far gav mig den da jeg var lille, jeg kan ikke engang huske hvornår. Men den fulgte mig i tykt og tyndt. Jeg kunne ikke sove uden at kramme den. Georgia blev så vigtig for mig at hun i lang tid var et andet ord for at sove. Daddy sagde: "Vicky, det er tid til Georgia" og så hoppede jeg på hovedet i seng med et stort smil for at høre **(SYNGER)** "twinkle twinkle little star..."

DANIEL: Hvis alt det betyder t vi skal til at sove med den, så skal den i det mindste have et bad.

VICTORIA: Forstår du ikke - hun blev jo min fantasi ven.

DANIEL: **(RÅBER)** Da du var 18?! Ønskes: en psykiater der skal have eget bur og skal kunne lave direkte alarm opkald. Patienten er desperat. Eller skal jeg tilkalde distrikpsykiatrien? Jeg har venner der.

VICTORIA: Min søde Georgia **(SOM OM HUN TALER TIL EN IMAGINÆR VEN)** Tag dig ikke af ham, han er advokat og du ved hvordan sådan nogen er. Vi har så meget vi skal ha' indhentet! Hvor er det godt jeg fandt dig. Jeg vil aldrig miste dig igen.

DANIEL: Hvis den selv svarer så ringer jeg til FBI, direkte til kontoret for X Files. **(HAN FINDER NOGET VIGTIGT)** Victoria du vil ikke tro det! **(DANIEL HIVER ET CANNON KAMERA FREM)**

VICTORIA: Det passer bare ikke!

DANIEL: Det ser helt ok ud.

VICTORIA: Umuligt!

DANIEL: Det er lidt gammeldags, men det har et godt objektiv. **(SER GRUNDIGT PÅ DET)** De her er stadig ret dyre. Alt udstyret er her. Intet er gået i stykker – det ser fint ud.

VICTORIA: Lad mig se.

DANIEL: Du tog billeder.

VICTORIA: Hvar'?

DANIEL: Der sidder en 24 billeders film i og du har taget de 13..

(HUN TJEKKER DET. VED ET UHELD TRYKKER HUN PÅ KNAPPEN OG KAMERAET BEGYNDER AT LAVE LYDE)

VICTORIA: Duer batteriet stadig?

DANIEL: Du spoler jo film frem.

VICTORIA: Tror du?

DANIEL: Jeg er ikke dum.

VICTORIA: Jeg gjorde det ikke med vilje – hold så op med at være paranoid.

DANIEL: Du ved nøjagtig hvad du gør med det, Victoria. Du laver ikke fejltagelser med et kamera i hånden. **(MEN HAN VED OGSÅ HVORDAN MAN BRUGER DET. HAN STOPPER DET. ÅBNER DET. TAGER FILMEN UD)** Gu' ved hvilke billeder du har herinde.

VICTORIA: Det er fra fortiden.

DANIEL: Jeg får dem fremkaldt i morgen.

VICTORIA: Der er ingenting ...

DANIEL: Hvis der ikke er noget, hvorfor er du så ikke ligeglad?

VICTORIA: Gør hvad du vil!

(DANIEL TAGER NOGET FREM FRA KASSEN DER ER PAKKET IND SOM EN GAVE)

DANIEL: Hvad er det her?

VICTORIA: Hvad?

DANIEL: En gave.

VICTORIA: Det må være til...

(DANIEL LÆSER MÆRKET PÅ PAKKEN. HANS TONEFALD OG ANSIGT FORANDRER SIG)

DANIEL: Victoria!

VICTORIA: JA?

- DANIEL:** **(LÆSER)** "Til min kone Victoria på hendes fødselsdag. No hard feelings. Jeg elsker dig, Ramani Prianka."
(VICTORIA BLIVER MUSESTILLE)
Hvad...hvad...hvad er det her?
- VICTORIA:** Jeg...
- DANIEL:** Min kone Victoria? Dig?
- VICTORIA:** Daniel... det var... til...
- DANIEL:** Hvilken Victoria er det her? Dig? Hvem er Ramani Prianka?
- VICTORIA:** Det...øhh...jeg...der var en anden Victoria i...
- DANIEL:** Du var gift?
- VICTORIA:** ...Det er en ældgammel historie.
- DANIEL:** Det er tolv år siden. Så meget ved jeg. Du var gift?
- VICTORIA:** Det var i...
- DANIEL:** Du var gift?
- VICTORIA:** Jeg var bare en lille pige der...
- DANIEL:** Undskyld mig?
- VICTORIA:** Det er tolv år siden Daniel, tolv år siden.
- DANIEL:** Og hvad skete der?
- VICTORIA:** Det var bare en flirt... det fungerede selvfølgelig ikke.
- DANIEL:** Men du blev gift?
- VICTORIA:** Mere eller mindre.
- DANIEL:** **(BLÆSER SIG OP)** Hvad mener du med mere eller mindre? Blev du gift eller blev du ikke Victoria?
- VICTORIA:** **(BANGE)** Jeg blev gift.
- (DANIEL SER UD SOM OM HAN HAR SET ET SPØGELSE)**
- DANIEL:** Det har du aldrig fortalt mig... Aldrig... Aldrig...
- VICTORIA:** Fordi det er så længe siden og det kun holdt et par måneder, Daniel. Jeg var et barn og jeg gjorde skøre ting... den slags ting man gør når man er ung, men som man ikke gøre mere... jeg boede i New York og Europa og jeg tilbragte min tid med at køre med tog, så verden på skinner, tog billeder. Jeg ønskede brændende at blive fotograf en dag... Jeg kan altså næsten ikke huske det. Godt så, jeg blev gift.
- DANIEL:** Du blev gift!

VICTORIA: Ja, men...

DANIEL: Kirke bryllup?
(PAUSE. HAN FORSTÅR AT SVARER ER JA)
Jeg nægter at tro det!

VICTORIA: Det betyder ikke noget. Det var sådan noget teen-age noget...

DANIEL: Og du blev gift i en kirke igen med mig!

VICTORIA: Jeg kunne ikke engang huske at jeg havde været gift før!

DANIEL: Blot sådan en lille fejl?

VICTORIA: Jeg var...

DANIEL: En detalje, en mindre ting, ikke noget vigtigt!

VICTORIA: Det var bare....

DANIEL: Det sker bare sådan små ting som.... At jeg giftede mig med en eller anden Ramani og jeg gjorde det i en kirke, den slags ting som man lige glemmer selvfølgelig! Det er som en togstation hvor du ikke står af. Ikke noget særligt. Navnet? Hvem spekulerer på navnet? Det er da bare noget man glemmer! Ærlig talt Victoria. Jeg kan næsten ikke tro det. Du er gift to gange i en kirke!!!

VICTORIA: Du var jo ikke en troende.

DANIEL: Og det gjorde det ok!

VICTORIA: Jeg tænke at eftersom du ikke var en troende så ville det ikke såre dig.

DANIEL: Det vil sige at du godt kunne huske, at du havde været gift før? Det var ikke sådan at det var forsvundet fra din hukommelse? Du tænkte over det og besluttede ikke at sige det til mig.

VICTORIA: Ja i et par sekunder. Jeg tænkte på det i få sekunder og alt var jo allerede planlagt og tilrettelagt og det var så længe siden og Gud, min Gud, Gud har jo ikke noget at gøre med dig... ikke? Det er hvad du altid har sagt, nemlig at du ikke ...

DANIEL: Du løj for alle, præsten, din familie, din FAR, som vil dø over det hele hvis han finder ud af det, og mig ... Jeg er... Jeg er det største fæhoved. Fordi...
(HAN SER PÅ HENDE I RÆDSEL) Og skilsmissen?

(PAUSE)

VICTORIA: Hva'for en?

DANIEL: Hvornår blev du skilt? **(HAN SER PÅ HENDE. MERE RÆDSEL)** Du blev da skilt, blev du ikke, Victoria? **(HUN KIGGER NED)** Du blev aldrig skilt, Victoria!

(VICTORIA, BESEJRET, ER LIGE VED AT GRÆDE)

DANIEL: For GUD's skyld!!!

(DANIEL GÅR DIREKTE TIL BAREN OG SKÆNKER SIG OG DRIKKER ET GLAS WHISKY. HAN SKÆNKER STRAKS EN TIL. OG SÅ EN TIL. OG EN TIL OG EN TIL, TIL HAN FYSISK BLIR' TRÆT AF AT DRIKKE. HAN SÆTTER GLASSET FRA SIG, FORSØGER AT BLIVE ROLIG, MEN SER FORTABT UD. VICTORIA REJSER SIG BESLUTSOMT OG SKAL TIL AT TALE, DA HAN AFBRYDER HENDE)

DANIEL: Fortæl mig sandheden.

VICTORIA: Det er sandheden.

DANIEL: Svar sandt til alt hvad jeg spørger om.

VICTORIA: Fint.

DANIEL: Hvad er der inde i den gave?

VICTORIA: Hvad?

DANIEL: Gaven. Har du aldrig åbnet den?

VICTORIA: Jeg har ikke haft tid. Men jeg gætter på at det er vin. Han kunne li' at give folk vin. Han synes det var en stilig gave. Vi levede alle fra hånden i munden den gang.

DANIEL: Det siger: "No hard feelings." Skændtes I?

VICTORIA: Vi havde slået op den dag.

DANIEL: Den dag du mistede tasken?

VICTORIA: Jeg var ved at flytte. Vi var ved at gå fra hinanden. Jeg tog alle mine ting i den taske og tog så af sted. Han stoppede mig og gav mig gaven. Jeg åbnede den ikke. Jeg tog afsted for at nå undergrundsbanen ...

DANIEL: Hvor du mistede tasken. Og ham? Hvem var han? Hvad slags navn er det... Ramir?

VICTORIA: Ramani

DANIEL: Hvad er det for et navn altså? Århh?

(VICTORIA GÅR OVER OG DRIKKER HVAD DER ER TILBAGE AF DANIEL'S SIDSTE WHISKY. PLUDSELIG SKÆLVER HENDES HÅND SYNLIKT. HUN TAGER GEORGIA OG KLEMMER DEN. HUN GÅR HEN TIL TASKEN. HUN SER PÅ GAVEN MEN DANIEL'S RÅB BRYDER HENDES KONCENTRATION)

DANIEL: Svar mig!

VICTORIA: Ok. Jeg skal fortælle dig det hele, i det mindste det jeg kan huske. **(HUN GÅR OG SÆTTER SIG VED SIDEN AF HAM)** Ramani var en fyr jeg mødte på en bar. Han var fra Iran eller Syrien, tror jeg nok. Saudiaraber måske.

DANIEL: Du blev gift under Islam? **(HUN NIKKER OG HAN SER BISTER UD).**

VICTORIA: Vi gik i byen massevis af gange. Vi var en gruppe venner. Efter 6 måneder eller sådan noget sagde han: "Lad os gifte os" og som et lille fjols sagde jeg ja. Det var virkelig ikke noget særligt på den tid. Vi blev sammen indtil vi lidt efter lidt voksede fra hinanden. Den dag hvor jeg mistede min håndbagage, var overhovedet den sidste da jeg så ham igen.

DANIEL: I diskuterede aldrig skilsmisse?

VICTORIA: Tro det eller lad være, men nej. Jeg forlod New York. Jeg tog til Europa. Jeg rejste over hele verden. Jeg skaffede mig et liv – jeg startede forfra. Jeg blev nyhedsoplæser og så mødte jeg dig. Jeg startede virkelig forfra på mit nye liv. Mit liv med dig. Mit hjem, det jeg er.

DANIEL: Du startede en masse liv.

VICTORIA: Alle dem jeg behøvede for at træffe dig.

DANIEL: Du lyder som en billig Valentine reklame. Måske er det det du er.

VICTORIA: Daniel, du har aldrig talt sådan til mig.

DANIEL: Jeg ved ikke hvad jeg skal gøre Victoria. Jeg føler det som om jeg sidder i en flyver i et frit fald. Som en dukke... Hvad skal vi gøre? Hvis du aldrig blev skilt så er dit ægteskab ugyldigt. Du har begået en forbrydelse og...

VICTORIA: Vi gør hvad som helst af hvad vi er nødt til. Alt hvad du vil ha' vi skal gøre. Alt hvad du synes vi skal.

DANIEL: Er der noget andet i den taske der kan ændre mit liv?

VICTORIA: Det tror jeg ikke.

DANIEL: Hvorfor har du aldrig fortalt mig noget om det her? Er du vanvittig? Er du vanvittig Victoria? Er du vanvittig? Er du? Er du? Er du? Er du? Er du? Er du? Er du? Er jeg vanvittig? Hah? Er jeg vanvittig? Er det mig? Hvad er jeg? Hah? Hah? Er du skør? Er du blevet vanvittig? Hvem fanden er du? Hvem fanden er jeg? Hah? Hvem fanden er jeg?

(DANIEL GÅR HEN TIL VINDUET OG SER MOD HIMLEN. VICTORIA PRØVER AT GÅ HEN TIL HAM MEN TØR IKKE. DANIEL SKJULER SIT ANSIGT I HÆNDERNE MEN EFTER EN KORT PAUSE STYRTER HAN HEN TIL TASKEN OG SPARKER DEN DESPERAT ADSKILLIGE GANGE TIL HAN BLIR' TRÆT AF DET. HAN VENDER TILBAGE TIL SIN WHISKY OG TAGER SIG EN TIL DRINK. SÅ GÅR VICTORIA HEN TIL HAM)

VICTORIA: Daniel: det er meget vigtigt for dig at du hører på mig nu, men helt roligt. Først og fremmest: Jeg elsker dig. Jeg har giftet mig med dig. Vi ønsker os at få en søn. Din søn med dig. Mist ikke focus på de tre ting. Hvad jeg forsøger at sige er.... er virkelig ... ikke noget. Det er ikke sådan noget med at jeg har en elsker eller ønsker mig en.. eller som om vi er gået fallit eller sådan noget som en tragedie hvor en eller anden er død. Sandheden er, at der ikke er noget. Ingenting. Intet overhovedet.

DANIEL: Ingenting...

VICTORIA: Intet. Jeg blev som en anden idiot. Og som den idiot jeg var, troede jeg ikke at den slags ting var vigtige. Og som en idiot, værre end en idiot fortalte jeg det aldrig til dig. Bl.a. og på grund af alt muligt andet glemte jeg det for det meste. Næsten hele tiden. Som den idiot jeg er, vil jeg ikke benægte det. Idiot. Og når jeg kom i tanke om det, ja så var tingene gjort eller næsten gjort og jeg ville ikke forsinke noget eller skabe problemer. Helt ærligt, jeg syntes ikke det var vigtigt og du ville aldrig, aldrig finde ud af det fordi det var sådan en lille ting, nærmest sådan noget barne noget. Det var til at glemme. Det er det. Lige til at glemme. **(KORT PAUSE)** Måske – da det nu var et muslimsk bryllup – så virkede det ikke gyldigt for mig. Måske fordi jeg skrev under sammen med en mand jeg knap nok kendte og som jeg talte sammen med i et sprog der var anderledes end mit eget, det virkede som det ikke var juridisk gyldigt. Det var ikke vigtigt – det var som en slags leg.

(VICTORIA SÆTTER GEORGIA NED OG SER MODIGT PÅ DANIEL)

Hvis du vil fortælle mig at vores ægteskab ikke er gyldigt bare fordi jeg giftede mig da jeg var 18 år, i en eller anden fjern by som jeg aldrig vendte tilbage til, en eller anden mærkelig kirke der ikke engang var en kirke, til en mand hvis navn jeg knapt nok kan huske og som jeg ikke har set siden, et ægteskab der knap varede få måneder og som jeg aldrig fik afsluttet med en skilsmisse – ja så synes jeg virkelig der er andre ting du burde tænke på.

DANIEL: Victoria, du aner ikke hvilken skade det kan koste mig? I firmaet, i forhold til min klienter, min karriere med alt hvad den har kostet mig af indsats.

VICTORIA: Der er ingen der finder ud af det. Udover det så synes jeg du skulle tænke på andre ting som... som at vi er gift, meget gift. Som at jeg ikke har nogen intentioner om at lade dagens nyhed splintre mit hjem eller skade dig. Hvis vi er nødt til at gifte os igen – så gør vi da det. Hvis det ikke er nødvendigt, så glemmer vi det her. Hvis du vil ha' mig til at tage til New York for at få en skilsmisse – så gør jeg det. Hvis du vil ha' mig til at tage til Syrien, Iran, Japan, eller Mars, så gør jeg det hvis det er nødvendigt. Hvis jeg er nødt til at slå ham fyren ihjel for at blive enke, så gør jeg det. Det er det – måske er jeg enke. Måske findes han ikke mere eller efter loven har myndighederne har skilt os eller han har søgt om skilsmisse eller hvad ved jeg. Måske er alt juridisk korrekt og vi gør et muldvarpeskud til et bjerg på grund af en meningsløs fortid.

(DANIEL SER PÅ KAMERAET OG PÅ FILMEN. HAN TAGER EN BESLUTNING. HAN TAGER FILMEN OG KAMERAET. TAGER SINE BILNØGLER FREM, TAGER EN JAKKE PÅ OG ER PARAT TIL AT GÅ UD)

VICTORIA: Hvor skal du hen? Du har fået en masse at drikke. Du bør ikke køre. Hvor skal du hen?

DANIEL: Jeg tager hen til en af de der "fremkalder – mens – de – venter" fotoforretninger.

VICTORIA: Daniel, det er ikke nødvendigt...

DANIEL: I dag skal vi ha' alt frem i lyset. I dag skal vi ha' sandheden på bordet.

VICTORIA: Lad det være indtil i morgen.

DANIEL: I morgen! Det her er ordnet på ti minutter. **(FØR HAN GÅR SER HAN PÅ GAVEN)** No hard feelings.

(DANIEL SMÆKKER SIG UD. VICTORIA FARER RUNDT, SAMLER GEORGIA OP OG SMIDER DEN IMOD VÆGGEN)

VICTORIA: Jeg har fortalt dig at jeg aldrig ville se dig igen – dumme dyr! **(HUNDEN SPILLER "TWINKLE TWINKLE" IGEN)** Og jeg har altid hadet den sang så nu stopper du fucking hund, eller jeg propper dig i blenderen! **(GEORGIA STOPPER UDEN SYNLIG GRUND MED AT SPILLE. VICTORIA TAGER EN CIGARET. HENDES HÅND RYSTER. HUN LÆGGE DEN IGEN. HUN HUSKER INTET. HUN SAMLER GEORGIA OP IGEN OG LEDER EFTER NOGET PÅ DEN. HUN FINDER DET. ÅBNER EN LYNLÅS OG TAGER ET STYKKE PAPIR FREM)**

VICTORIA: "4634545678".

(SÅ GÅR HUN TIL TELEFONEN OG RINGER)

Hallo?

Er det udlandsservice?

Kan de gi' mig områdenummeret til Teheran?

Hvilket Teheran? Teheran, i Iran.

Hvad Iran er? Et land! Din idiot!

(HUN VENTER ET PAR SEKUNDER OG SKRIVER SÅ NOGET NED MED RYSTENDE HÅND. SÅ SMÆKKER HUN RØRET PÅ. HUN SER TERMOMETERET OG VIL TIL AT BRÆKKE DET OVER, MEN STOPPER SIG SELV)

Når han kommer tilbage så stikker jeg det her skråt op i røven på ham.

(TAGER TELEFONRØRET OP IGEN. INDTASTER ADSKILLIGE TAL)

Gu ved hvad klokken er i Teheran?

Hallo? **(PÅ ARABISK)** Er det omstillingen...?

(ARABISK MUSIK. BLACK OUT)

*2/ Femten timer senere***(SAMME SCENOGRAFI I HALVMØRKE. I DEN ENE SIDE TALER DANIEL TIL PUBLIKUM SOM OM HAN GAV ET INTERVIEW ELLER TALTE TIL EN DER STÅR HAM MEGET NÆR)**

DANIEL: Sådan tilbragte jeg så de næste 15 timer væk fra huset. Min bedste ven, Adam, ringede til mig for at finde ud hvor jeg var. Om jeg drak og om jeg trængte til selskab.

Men jeg drak ikke. Jeg fremkaldte billederne og gik hen for at træne i motionscentret. Brystmusklerne, biceps, jogging, hele natten. Jeg havde ikke motioneret siden jeg var 25. I aner ikke hvad jeg lavede da jeg var 25? Det skal jeg fortælle Jer og I vil opdage at det er en fortælling med et budskab.

Da jeg var 25 lavede jeg forskellige små ting som lidt socialpædagogisk arbejde. Jeg så efter børn med problemer, misbrugs sager. Hver dag mødtes jeg med de hersens mødre og fædre, stofmisbrugere, pille afhængige, teenagers, hvide tabere, sorte nullerter, udslidte indvandrere og flygtninge, alle med et kors på nakken. Lønnen var elendig. Så gav Adam mig et tilbud. Jeg sagde op hos kommunen og startede hos advokatfirmaet Blitzer & Blitzer. Firmaet med den højeste prestige, de skrappeste advokater og de bedste klienter. Firmaet tjente millioner og de havde de rigtige kontakter i retssystemet. Kommunen og børnene? **(HAN TRÆKKER PÅ SKULDRENE)**

Nej hør så her. Der er et budskab – hør lige her... **(LER)** Virkelig. **(KOMMER I TANKE OM HISTORIEN)** På det her tidspunkt døde et af de små børn jeg kiggede efter. Tilsyneladende begyndte han at græde og startede så med at tisse. Hans mor var helt ude ved afgrunden, det var hans far forresten også ...så...de her folk har det elendigt og dårligt, i gettoerne, den måde de lever på og alt det der. I ved hvad jeg mener. Så knægten rendte rundt og pissede over hele stuen og hans forældre slog ham. De slog ham så hårdt at han døde af det. De hamrede hans hoved sidelæns imellem sig, de bankede ham hårdt med knytnæver i ansigtet, så hårdt at han døde øjeblikkeligt.

De blev ikke engang bange da de så han var død. De pakkede ham ind i et Peter Plyds dynebetræk og smed ham ind i et buskads ved motorvejen. Han blev fundet to dage senere pakket ind i sit Peder Plys dynebetræk. Budskabet? **(LER)** Den dag skulle jeg have været der og tjekket knægten og ikke have siddet i et ansættelsesmøde hos Blitzer & Blitzer, hvor min fremtid blev bestemt. Nu – og her kommer så det I må forstå for det er nu budskabet kommer. Det her betyder ikke, at jeg ville have reddet ham hvis jeg havde været der den dag. Nej det er ikke pointen. Der er ikke noget etisk dilemma i noget af det her. Fordi – hør godt efter – fordi ... **(DOGMATISK)** den knægt var dømt på grund af hans forældre, dømt på grund af det liv han havde, dømt af statistikken. Sådan.

Jeg ledte så efter tilsynsrapporten fra dagen før barnet døde og ...

(LÆSER) "...har ingen blå mærker eller tegn på misbrug, barnet er rent, velfriseret og påklædt. Hans forældre er meget kærlige. **(KORT PAUSE)** De er meget kærlige og barnet synes glad."

(HAN RIVER DET I STYKKER, FØRST LANGSOMT OG SÅ HURTIGERE. SÅ SER HAN PÅ PUBLIKUM)

Vi dør tusind gange og vågner op igen fem tusind gange og fortsætter så med vores liv. Det præcis er budskabet. **(IDET HAN GÅR)** De siger at

mænd har en 40 års krise. Måske er det her min. Det er så det og ikke en kæft andet.

(LYS OP PÅ HELE SCENEN. VI ER TILBAGE I STUEN. VICTORIA ER PÅ SCENEN KLÆDT PÅ TIL AT GÅ UD. TALER TELEFON)

VICTORIA: ...han er konfus; han påstår oven i købet at han ser lys på himlen. Han sagde også at han troede på Gud. At han vil til at gå i kirke. Ja selvfølgelig går du i kirke Adam, men du er jo også troende... men ham? Har du lagt mærke til et eller andet ved ham Adam? I er jo stadig de bedste venner er I ikke?

(DANIEL KOMMER IND I STOR HAST. HAN HAR EN KONVOLUT MED FOTOS OG EN AVIS. VICTORIA BLIVER FORSKRÆKKET)

Han er tilbage. Gudskelov han er her. Selvfølgelig – jeg ringer til dig senere. **(HUN LÆGGER PÅ. TIL DANIEL)** Jeg har ledt efter dig... jeg har talt med Adam og... hvor har du været din dumme skid?

DANIEL: Jeg tog mig en gåtur.

VICTORIA: I 15 timer? Hvor har du været?

DANIEL: **(VISER HENDE KUVERTEN MED FOTOS)** De var stadig i orden.

VICTORIA: Det er da klart de var – det er jo mit held, det er simpelthen bare fordi jeg er heldig. Har du fået set dem? **(DANIEL NIKKER. HVER GANG HUN NÆRMER SIG HAM TRÆKKER HAN SIG VÆK)** Det er trods alt mine billeder. Du have ingen ret til at se dem.

DANIEL: På et af dem har du en sød hund og du spadserer langs med en sø. Hvor var det?

VICTORIA: Det ved jeg ikke. Det kan jeg ikke huske. Det er jo tolv år siden, du bliver nødt til.... Hvad mere har du set?

DANIEL: Hvad hed hunden?

VICTORIA: Hvem?

DANIEL: Hunden... hvad hed den?

VICTORIA: Jeg ved ikke... hvad fanden spørger du mig om? Hvordan skulle jeg kunne vide hvad den skide hund hed?

DANIEL: Det udstoppede dyr hedder Georgia og det kan du huske.

VICTORIA: Kom nu lige til sagen. Spørg mig dog. Hvad har du set? Hvad er det for et spørgsmål der har fået dig til at holde mig oppe hele natten? Jeg er klar til at svare på alt. Kom nu... sig det så... sig det så...

DANIEL: Hvad hed hunden?

VICTORIA: Hundens navn var Skiderik. Og mit navn var frøken Idiot, som ikke engang var et navn jeg selv valgte. Det blev givet til mig af alle mine venner og alle de situationer jeg havnede i med alle mine dumme valg og mit lyse og skinnende ansigt som en idiot. Det er det. Var du aldrig sådan? Ikke engang da du var 15?

- DANIEL:** Da aldrig som dig.
- VICTORIA:** Du havde aldrig spedalskhed? AIDS? Dødelig kræft da du var ung? Blev du aldrig erklæret for et håbløst tilfælde? Skød de dig aldrig syv gange i hovedet? Kørte et lastvognstog dig aldrig over? Det er virkelig mærkeligt. For alle andre, resten af os mennesker har været gennem den slags ting. Sådan nogen ting hænder for os alle. Vi dør og vender tilbage til livet femtusind gange og fortsætter så med vores liv.
- DANIEL:** Vi fortsætter med vores liv... præcis det er budskabet.
- VICTORIA:** Det er budskabet. Men ikke for hans majestæt forsvarsadvokaten fra advokatfirmaet Blitzner and Blitzner. Selvfølgelig ikke. Ikke når du blev født med en grå habit, slips og Parkinsons.
- DANIEL:** Drop talerne. Det er ikke vigtigt længere. Ikke relevant, som vi siger i retten.
- VICTORIA:** Hør her... jeg har checked internettet. Juridisk ved du allerede at der er måder, masser af måder, man kan opløse det andet ægteskab på. Det er arabisk og sådan – i praksis gælder det faktisk slet ikke. Kirken vil ikke give nogen problemer fordi en forudsætning er, at jeg skal have præstens tilladelse. Og med de venner jeg har i sognet tror jeg ikke at noget vil stå i vejen for os. Trods alt, fuck mand er jeg da en af dem der hjælper allermost. Jeg står i spidsen for sognets indsats for udsatte børn. Jeg synger i kirkekoret, hold kæft mand hvor kirken skylder mig meget! **(HØJT)** Gud står i gæld til mig!
- DANIEL:** Victoria. Jeg har kigget på billederne.
- VICTORIA:** Og hvad så du så? Var jeg nøgen eller sådan noget?
- DANIEL:** Faktisk er der adskillige hvor du er nøgen sammen med den mand.
- VICTORIA:** Han var min kæreste!
- DANIEL:** Ægtemand.
- VICTORIA:** Hvad som helst!
- (DANIEL GIVER VICTORIA NOGEN BILLEDER, MEN BEHOLDER OMHYGGELIGT 4 STYKKER FOR SIG SELV)**
- DANIEL:** På de her billeder... er der noget du bliver nødt til at forklare mig **(HAN VISER DEM TIL VICTORIA OG HUN BLIVER BUM STILLE)**
- VICTORIA:** Jeg ...vidste ikke... Jeg vidste ikke.
- DANIEL:** Hvad er meningen med alt det her?
- (DA HAN GIVER HENDE BILLEDERNE BLIVER DET VÆRRE. HUN ER NØDT TIL AT SÆTTE SIG)**
- VICTORIA:** Åh Gud! Åh Gud! Åh Gud!

DANIEL: Ja rigtigt Gud. Intet mindre end Gud. Sikke 3 bogstaver! Hah? Hvis du var gift og du ikke fortalte mig det – så er det en grund til skilsmisse. Men det her?

VICTORIA: Det...jeg

DANIEL: Jeg ved ikke om jeg skal ringe til et hotel hvor jeg kan sove, om jeg skal ha' en bodyguard som beskyttelse i mit eget hus, eller om politiet skal komme og arrestere dig.

VICTORIA: **(ALVORLIGT)** Ville du gøre det?

DANIEL: Jeg har forskellige muligheder og desuden er der jo loven.

VICTORIA: Loven, lad nu være med at være dum. For dig er loven blot en mening.

DANIEL: Du lyder som en reporter.

VICTORIA: Jeg er reporter!

DANIEL: At dømme efter de fotos så ved jeg virkelig ikke hvad du er længere.

VICTORIA: Det er 12 år siden!

DANIEL: Victoria, hvem er du?

VICTORIA: Jeg er din kone.

DANIEL: Er du?

VICTORIA: Ja, din idiot! Og jeg er nyhedsvært på Kanal 9. Og nu vil jeg være mor. Det, det, det er alt hvad jeg er og hvad jeg ønsker at blive.

DANIEL: Hvem er du alt i alt, fra det billede til nu?

VICTORIA: Jeg er den samme kvinde.

DANIEL: Der gik i seng med arabere, som du nu ikke kan fordrage.

VICTORIA: Jeg var hvad jeg var.

DANIEL: Og det er du ikke længere?

VICTORIA: Nej, ikke længere.

DANIEL: **(MED BILLEDET I HÅNDEN)** Og så? Har du noget imod at forklare det her?

(VICTORIA GÅR HEN TIL HANS GLAS OG DRIKKER DET HELE I EN SLURK)

VICTORIA: Og mig der kritiserer kvinder der drikker før kl. 4 om eftermiddagen. **(HUN SAMLER GEORGIA OG KRAMMER DEN. SANGEN SPILLER IGEN. DANIEL TAGER HUNDEN FRA HENDE OG SLUKKER DEN RASENDE. VICTORIA TAGER FLASKEN OG LAVER SIG SELV EN NY DRINK. HUN GÅR OVER. SER PÅ BILLEDET)** Fint. Det her er selvfølgelig ikke noget nogen ved noget om. Ingen. Ikke mine bedste

venner; og dem har der ellers været mange af igennem årene. Ingen. Ikke min mor, som jo ikke aner noget som helst om noget, ikke præsten som jeg ellers betror mig til. Sandheden er at jeg ikke engang tror at jeg kendte til det, fordi jeg har slettet det fra min hukommelse.

(HUN SER PÅ HAM. EFTER EN PAUSE)

Da jeg var ung var jeg involveret med dem.

DANIEL: **(HØJT)** Hvem dem?

VICTORIA: Araberne.

DANIEL: Ja, det kunne jeg lige forestille mig. Hvilken slags arabere...?

VICTORIA: Det var de radikale...

DANIEL: Fundamentalister.

VICTORIA: Ja.

DANIEL: **(HØJT, RASENDE)** Og det der symbol. Hah? Hvilken gruppe var det?

VICTORIA: Det ved du jo allerede. Det var Hamas.

DANIEL: **(RÅBER OG KOLLAPSER)** Gode Gud i himlen! Gode Gud i himlen! For Guds skyld! Du var i Hamas! Men hvad betyder alt det her? Det er jo ikke dig. Du tror jo ikke på alt det der. Jeg har hørt dig svine Palestinænsere til tusind gange. Du hader oven i købet jøder. Du siger skrækkelige ting om araberne, om alle udlændinge, du, du kan ikke engang li' sorte.

VICTORIA: Jeg er ikke racist!

DANIEL: Selvfølgelig ikke, du er terrorist!

VICTORIA: Jeg er ikke forudindtaget. Jeg ser ikke ned på nogen.

DANIEL: **(SER PÅ PAKKEN)** Fuck. FBI. Det er derfor de havde din taske. De har overvåget dig. Måske har de sendt pakken til dig for at se om du ville kontakte dem. Om...om...om du er en sovende celle. En..

VICTORIA: Jeg er ikke nogen slags celle!

DANIEL: En terrorist. Ufatteligt. Ufatteligt.

(RÆDSELSSLAGEN) Sig mig så lige, er du stadig involveret?

VICTORIA: Selvfølgelig ikke din torsk.

DANIEL: Hvordan kan jeg være sikker?

VICTORIA: Det ved da jeg ikke er!

DANIEL: Jeg aner ikke længere nogeting, Victoria.

VICTORIA: Du kender den måde jeg tænker på fordi det er på samme måde som dig. Du elsker og hader arabere ligeså meget som jeg gør det, og udlændinge og specielt de sorte.

DANIEL: Jeg er ikke som dig!

- VICTORIA:** Selvfølgelig er du som mig.
- DANIEL:** Jeg er en normal fyr.
- VICTORIA:** Og hvad så? Er jeg et rumvæsen din idiot? Jeg er også normal. Vi er begge hvad vi skal være her. Pas hellere på med hvad du siger. På stationen vil de bruge alt muligt imod dig.
- DANIEL:** Du var det, du så sådan ud, du kunne være det.
- VICTORIA:** Hvor mange gange har du været udenfor landets grænser?
- DANIEL:** Hvad har et med det her at gøre?
- VICTORIA:** Du hader alt udenlandsk.
- DANIEL:** Det gør jeg da ikke.
- VICTORIA:** Du elsker det i hvert tilfælde ikke.
- DANIEL:** Jeg er ikke nødt til at elske dem.
- VICTORIA:** Nej, det behøver jeg heller ikke.
- DANIEL:** Du elsker ikke nogen!
- VICTORIA:** Vi er ens!
- DANIEL:** Nej vi er ej!
- VICTORIA:** Jo vi er!
- DANIEL:** Jeg er ikke, punktum!
- VICTORIA:** Det ved jeg altså at du er!
- DANIEL:** Du er...du er... du er en fremmed for mig.
- VICTORIA:** Jeg er ikke en fremmed. For kun et par timer siden talte du til mig som din kone, ligesom altid. Jeg lavede din frokost, vaskede dit tøj, hørte dig tisse og hørte på dine UFO historier!
- DANIEL:** Jeg ved ikke hvem du er!
- VICTORIA:** Du ved ganske udmærket hvem jeg er og ikke mindst hvem du selv er!
- DANIEL:** Nej jeg ved ej, Victoria. **(TELEFONEN RINGER. DE SER BEGGE FORSKRÆKKEDE UD. DANIEL SVARER OG LÆGGER STRAKS PÅ IGEN)** Har du overhovedet... har du kontaktet nogen af dem?
- VICTORIA:** Jeg ringede til...
- DANIEL:** Du ringede!
- VICTORIA:** Jeg var bange og besluttede at jeg ville finde ud af noget mere.

DANIEL: Om ham?

VICTORIA: Måske er Ramani død. De her terrorister dør unge. De kan lide døden, de elsker den. De føler sig tæt på Gud når de har 30 kg dynamit bundet omkring livet.

DANIEL: Hvad fortalte de dig?

VICTORIA: Ingenting. Forkert nummer. På tolv år har alle udskiftet deres numre, fået nye områdenumre og nye tal. Hele planeten har andet nummersystem nu til dags.

(TELEFONEN RINGER IGEN. DANIEL ER BANGE. DEN RINGER IGEN)

DANIEL: **(TAGER BILLEDERNE OP IGEN)** Hvor indblandet var du?

VICTORIA: **(TAGER SIG EN NY DRINK)** Dengang var Hamas delt i to...

DANIEL: Lyt dog...lyt til dig selv...

VICTORIA: Vil du ha' mig til at fortælle det eller ej? **(DANIEL SÆTTER SIG)** Der var to organisationer. En humanitær der hjalp flygtninge og palæstinensiske familier og en anden der var den bevæbnede del. **(HUSKER TILBAGE MED ET SMIL)** "Izzidane Al Qassam Brigaden."

DANIEL: Og du tilhørte så...

VICTORIA: De slemme drenge. **(DANIEL SKAL TIL AT SKRIGE)** Selvfølgelig ikke din dumrian, hvad skulle jeg dog lave med de slemme drenge? Jeg var sammen med dem der hjalp flygtninge.

DANIEL: Ja, ja de fremtidige mordere!

VICTORIA: De var ikke mordere. De var flygtninge!

DANIEL: De var med i Hamas!

VICTORIA: Hamas udkæmpede intifadaerne, i Gaza og på Vestbredden. De folk fra New York blev forfulgt, de stakler.

DANIEL: De udførte missioner...?

VICTORIA: De ville slå alle ihjel eller det var i det mindste hvad de sagde. Måske kun for kunne komme i seng med dumme piger som mig, der var imponeret af deres styrke. Slå nogen ihjel. Wow! Det var imponerende og man faldt for det. Du sluttede dig til dem. Et eller andet sted imellem begær og fare, hvad ved jeg? Jeg tror faktisk ikke de slog nogen som helst ihjel, selvom de nogen gange opførte sig som almindelige mordere.

DANIEL: Men du er ikke araber, eller muslim, hvad lavede du dog sammen med dem?

VICTORIA: Atten Daniel. På et tidspunkt bliver en pige 18. Nogen gange oven i købet 19. Nogen piger tager med rock bands, andre går med neo-nazisterne eller en anti-nazistisk bevægelse, nogen bliver Hari Krishnaer eller fodbold fans. Og ja, jeg tilsluttede mig Hamas.

DANIEL: Hvordan...hvordan mødte du dem? Du sagde på en bar. Fuck, hvad lavede fundamentalistiske muslimer på en bar? Hah? **(TALER HØJERE)** De må jo ikke drikke! Hvorfor var de så der? Et angreb, de planlagde et angreb?

VICTORIA: De lavede ikke noget. De var der bare og det var der hvor man mødtes.

DANIEL: Man mødtes? Hvem?

VICTORIA: Piger, venner. Vi gik derhen og dansede og så hjem igen. Vi drak... vi gik i seng, havde sex og sådan noget. Det var dengang vi blev venner.

DANIEL: Sex, alkohol... rigtige religiøse typer!

VICTORIA: De er de samme skat. De læste Koranen, som om den havde lotto gevinstnumrene, men sandheden er at de var som alle andre mænd. De gav omgange, fik os ud af vanskeligheder, drak som gale og bad om tilgivelse. De faldt på knæ, nøgne, bad som drenge, prædikede om deres synder og de rejste sig og serverede sig en ordentlig drik og elskede med dig i fire timer i træk. Mens deres snavsede koner ventede på dem derhjemme. Mens deres gyselige børn skreg og hev snottet op, og deres døtre var dækket fra hoved til tå så de ikke kunne se hvad deres far lavede med de tynde vestlige kvinder som sov med ham fordi han var et rigtig, et rigtig godt knald. Og det var derfor jeg gik ind i Hamas. For at få et knald. Fordi det var nogen forbandet gode knald, baby. Og så, for et knald med en fyr der kunne bolle dig så godt, for det ville du gøre hvad som helst de bad om. De bad mig om terrorisme og terrorisme var hvad jeg gav dem. Hvad som helst. Det hedder Hamas? Hvad så? Bare fordi han var sammen med mig kunne det have været ETA, Disney Land eller FBI. Det er det hele, skat. Du ønskede de beskidte detaljer. Ja så vil jeg give dig dem. Det var for knaldets skyld. Det er det hele.

(DANIELS MOBIL RINGER. HAN SLÅR DEN FRA. MEGET ANSPÆNDT OG BESAT LØBER HAN BILLEDERNE IGENNEM. HAN FINDER HVAD HAN LEDER EFTER OG VISER DET TIL HENDE)

DANIEL: Hvem er de? Hvad er det her?

VICTORIA: **(SUKKER)** Billedet blev taget den gang vi samlede Hadramawt cellen. Han tog det.

DANIEL: Din kæreste.

VICTORIA: Hold op med at kalde ham det.

DANIEL: Gå tilbage til historien, fortsæt med den, lad være med at gå ud på et sidespor... Billedet. Billedet.

VICTORIA: Billeder er mine. Jeg kan ikke forestille mig, at andre kender til dem.

DANIEL: Og hvem er de andre?

VICTORIA: Farah, han var Libaneser, han ville være præst eller hvad de nu kalder sådan nogen, men var en kvajpande hvad angik blondiner. Wadih var den mest religiøse, men tog alt muligt, coke, heroin, amfetamin, bazooko, hvad som helst de sorte brødre solgte ham.

DANIEL: De sorte?

- VICTORIA:** De blander alting... du ved, Islam.
- DANIEL:** Stoffer, alkohol, prostituerede?
- VICTORIA:** Det er virkelig en blandet omgang, og jeg –
- DANIEL:** Og du gik i seng med dem?
- VICTORIA:** Hah?
- DANIEL:** ...med de der sorte fyre... var der noget der...?
- VICTORIA:** Daniel, det er blevet ved i femten timer – lige siden jeg blev en løgner – og du har været en idiot i ligeså lang tid. Enten starter vi en civiliseret samtale eller jeg holder op med at svare på spørgsmål og tilkalder en advokat. Jeg vil ikke kravle for dig. Du er måske en storm mand, men du kommer til at gå ned sammen med mig.
- DANIEL:** Der er bare det at for mig ser du nu... ud som en bombe, noget der skal til at eksplodere. Ved du hvordan man laver bomber?
- VICTORIA:** **(LER)** Atombomber til fester og din daglige Molotov cocktail.
- DANIEL:** Lad være med at joke med det. **(VISER HENDE ET ANDET BILLEDE)** Fortæl mig lige... hvem er ham her?
- VICTORIA:** **(TO BILLEDET)** Den lækre her, jeg kan ikke huske hans navn. Jeg tror han var Saudier. Og det her var Ramani. Ramani Prianka. **(VICTORIA SMIDER BILLEDET TIL HAM. DET FALDER PÅ JORDEN. DANIEL SAMLER DET OP SOM OM DET VAR NOGET AF STOR VÆRDI)**
- DANIEL:** Var det Hadramawt?
- VICTORIA:** Cellen kom fra Yemen. De fik økonomisk støtte fra deres stat. Og pigerne hjalp dem...
- DANIEL:** Pigerne?
- VICTORIA:** Mig og mine veninder.
- DANIEL:** **(SOM OM HAN HAVDE ØNSKET AT SPØRGE OM DET FOR LÆNGE SIDEN)** Har du dræbt nogen?
- VICTORIA:** Det spørgsmål forekommer...
- DANIEL:** **(MERE FAST)** Du har dræbt nogen.
- VICTORIA:** Selvfølgelig ikke.
- DANIEL:** I det mindste ikke direkte.
- VICTORIA:** Hvad mener du med ikke direkte?
- DANIEL:** Måske hjalp du dem med at slå folk ihjel.
- VICTORIA:** Daniel! Jeg gjorde ikke noget.

- DANIEL:** Var du involveret i nogen væbnede aktioner?
- VICTORIA:** Nej, selvfølgelig ikke.
- DANIEL:** Hvad lavede du? Helt præcist.
- VICTORIA:** Ting og sager. Jeg bad om donationer, fandt ud af forskelligt om folk. Vi videresendte informationer, i kode og med hjemmelavede hieroglyffer. En gang skyggede jeg en. Jeg så ham komme ud af hans kontor, gå ind ind i en frugt forretning, vindues shoppe, kradse sig i røven, spise. Jeg skrev det hele ned.
- DANIEL:** Du skyggede folk. Hvad slags folk? Hvem? Ofre?
- VICTORIA:** Jøder, mennesker, hvad ved jeg? Jeg var ligeglad? Jeg ved ikke om de var ofre, men det fik mig til at føle mig overlegen, som om vi var på en anden galakse. Som om vi kontrollerede verden. Udstedte domme.
- DANIEL:** Dødsdomme!
- VICTORIA:** Ligesom dig
- DANIEL:** Jeg dømmes ikke nogen.
- VICTORIA:** Du ønsker at straffe dem.
- DANIEL:** Men jeg slår ikke nogen ihjel.
- VICTORIA:** Det er noget vi tror, men en eller anden er altid vores offer. En eller anden betaler prisen for det vi gør. Du er klog og du ved at det er rigtigt. Bare fordi vi ikke ser vores ofre så betyder det ikke at de ikke eksisterer. Og de betaler vores gæld.
- DANIEL:** Lad være med at sammenligne os. Vi er ikke de samme. Hvad vi gør, gør vi med loven i hånd. Ikke lige som dine venner de dyr, der træner børn til at blive menneskelige bomber.
- VICTORIA:** Retssag eller ej, død er død.
- DANIEL:** De har bombet skoler, Victoria!
- VICTORIA:** Hvad fanden bekymrer det dig så længe de slår hinanden ihjel!
- DANIEL:** Det bekymrer mig fordi de vil slå mig ihjel!
- VICTORIA:** De vil da ikke slå dig ihjel. Jeg har aldrig set dit navn på nogen Hamas liste.
- DANIEL:** Lad være med at behandle mig som en idiot, Victoria, lad være.
- VICTORIA:** Hvis de faktisk havde vidst at du eksisterede, så ville de have overgivet sig.
- DANIEL:** Så er det nok nu!
- VICTORIA:** Skønt jeg faktisk engang har hørt om en Daniel Ramirez Intifada.

DANIEL: (Truende) Så er det nok Victoria!

VICTORIA: Eller var det en al-Qaida celle de opkaldte efter dig?

DANIEL: (PARAT TIL AT SLÅ HENDE) Drop det så!

(VICTORIA SER PÅ HAM I RÆDSEL. DANIEL SÆNKER SIN HÅND HALVEJS DA HAN VIL SLÅ HENDE I ANSIGTET. HAN GÅR SIN VEJ)

VICTORIA: Daniel, Jeg er ked af det. Tilgiv mig.
Jeg er rasende ligesom dig og jeg ønsker også at såre nogen, selvom jeg allerede har såret dig nok. Og du er ikke min fjende. Fjenden er dem, andre mennesker.

(Efter en kort pause)

Jeg tog væk fra de mennesker fordi de fik mig til at føle mig syg. De slog folk ihjel på sikker afstand. Bomber her og bomber der. Og de gjorde det fordi de også blev slået ihjel. Hvem der startede det? Jeg er ligeglad. Jeg så det ikke, skønt de jo må have haft deres egne grunde, så skøre som de er. Altså, jeg er ked af alt hvad jeg har gjort. Er du med? Jeg fortrød. Det er det jeg kan lide ved at tro: du fortryder og du er frelst. Vi er kristne og det er anderledes. Vi er anderledes end alle dem.

DANIEL: "Jeg plantede en bombe i en skole. Oh! Ups, jeg dræbte en tusind børn. Men nu har jeg fortrudt og jeg er frelst." Undskyld mig.

VICTORIA: (FORSØGER AT GIVE HAM ET KNUS) Skat! Jeg forlod dem jo, jeg gik ud. Jeg løb væk. Jeg forlod byen og så mig aldrig tilbage. Det var ikke min by, eller min organisation eller min kamp. Jeg var oven i købet ligeglad med hvad de tænkte eller sagde. Jeg følte ikke engang noget for de mennesker der var trængt ud, eller dem der var tilbageholdt eller dem der var forsvundet. Jeg kun bare godt li' en fyr, jeg gik i seng med ham. Jeg var sammen med ham i nogen få måneder og så – efter et par drinks en dag - besluttede vi og så til at blive gift. En kæmpe misforståelse. Vi blev separeret. Den dag da jeg forlod byen pakkede jeg den sorte taske. Det var min håndbagage til vigtige ting. Jeg drog af sted. Jeg pakkede mit kamera uden at tænke på at den film indeni ville angribe mig 12 år senere.

DANIEL: (TAGER GAVEN) Hvad lavede du med en flaske vin?

VICTORIA: Han kom for at sige farvel. Meget civiliseret.....

DANIEL: Han dræbte mennesker!

VICTORIA: ...Den dag sagde han altså farvel til mig og dræbte ikke nogen. Han var en ex-kæreste, på et ex-sted, en ex-snak om exer, med ex-gaver. Vi har alle en ex. Vi har alle noget der ikke er vores længere. Og nu tilhører det ham, eller hende, eller dem, jeg ved det ikke. Jeg føler det som vi har et bånd til hver. Vi skylder hinanden noget. Måske er det minderne og ikke os der er bundne. Hvor om alting er så kom han den dag for at sige farvel. Vi gav hinanden et knus og han gav mig en flaske vin.
Jeg så ham aldrig igen og jeg så ikke den flaske vin igen før i dag.

DANIEL: Ved han noget om dig?

VICTORIA: Han har ikke min adresse eller noget andet.

DANIEL: Har du hørt noget som helst om ham?

VICTORIA: Ikke engang i nyhederne. Jeg ikke hvordan deres kamp går, hvad der er sket med Palæstinenserne, Jøderne, hvem som helst, bil bomber eller selvmords bomber. Om de alle er døde eller lever lykkeligt i deres begrænsede uafhængighed – eller om de alle er blevet slået ihjel af nogen der er stærkere. Jeg er ligeglad. **(HUN STIRRER PÅ HAM)** Daniel, kan vi ikke stoppe denne her snak et øjeblik og tænke over hvad der virkelig er vigtigt?

DANIEL: Hvad er virkelig vigtigt? Babyen? Tror du det er det der er virkelig vigtigt her?

VICTORIA: Hvad skal vi gøre? **(VISER HAM BILLEDET)** Hvad skal vi gøre med dem her?

(DANIEL TAGER BILLEDER OG STIRRER PÅ DET. HAN VENDER RYGGEN TIL HENDE OG BEGYNDER AT RIVE BILLEDET I STYKKER SOM HAN GJORDE MED SIN SAGSMAPPE I SCENE ET. PUBLIKUM KAN SE HVAD HAN TÆNKER, VICTORIA KAN IKKE. MENS HAN GØR DETTE TAGER VICTORIA EN CIGARET OG FORSØGER AT TÆNDE DEN. DA DANIEL VENDER SIG FOR AT SE PÅ HENDE, SKJULER HUN DEN, MEN HAN SER DEN. SÅ SER VICTORIA USIKKER OG UNDSKYLDENDE UD. DANIEL GÅR HEN TIL HENDE)

VICTORIA: Daniel, jeg...

(HAN LÆGGER SINE ARME OM HENDE, TAGER CIGARETTEN OG TÆNDER DEN. HAN DRILLER HENDE IDET HAN FORESTILLER AT VIL GIVE DEN TIL HENDE – MEN FJERNER DEN HELE TIDEN IGEN. HUN ÅBER SIN MUND SENSUELT. HAN SÆNKER SIN HÅND MED CIGARETTEN MOD HENDES VAGINA. HAN INHALERER OG BLÆSER RØGEN UD. HUN ER OPHIDSET. EFTER FÅ SEKUNDER HOLDER HAN HENDE BAGFRA OG KYSSER HENDE IGEN. DE KYSSER MERE LIDENSKABELIGT. HUN FORSØGER AT RYGE, MEN HAN TAGER CIGARETTEN VÆK)

DANIEL: Din stilet-hæls fortid, din tunge tale, din hårfarves omskiftelighed, din omgangs sex, dit folkemords synspunkt, din forgiftede kælen, dine eksplosive hænder, dine terrorist fortrydelse, din brandbombe tilgivelser, dine Molotov kys...

VICTORIA: Sig ikke sådan noget... Lad være med at tale sådan...

(DANIEL TAGER SIN HÅND IMELLEM HENDES BEN. VICTORIA ER OPHIDSET MEN PLUDSELIG KAN VI SE AT HUN OGSÅ SNYDER LIDT, AT DETTE FORLØB AF BEGIVENHEDERNE ER HVAD HUN VIL. MENS DANIEL KÆRTEGNER HENDE, KIGGER HUN EFTER TERMOMETERET OG STØNNER EN SMULE FALSK)

VICTORIA: Ja... ja...

(HUN KYSSER HAM. HAN KLEMMER HENDE MED BEGÆR. HAN FORTSÆTTER MED AT KYSSER HENDE, KYSSER HENDES BRYSTER)

VICTORIA: Det bliver en dreng. Det bliver' det... En dreng er det bedste lige nu. Og han vil blive kunstner, en visionær, han blir' en sportsstjerne, et geni, en

berømt advokat, bjergbestiger, videnskabsmand, han vil donere blod, elske sin næste, betale sine skatter, hjælpe veteraner, han blir' en patriot, en musiker, en humanist, elsket, attrået, han bliver præsident, lærer, en god ægteemand, en god ven. Det er ham, fremtiden, skat.

DANIEL: Fremtiden er bogstaveligt talt på herrers mark, skat. **(DA HAN HAR HENDE KOMPLET AFKLÆDT)** Mellem os har fortiden altid triumferet.

(HAN VENDER HENDE VOLDELIGT RUNDT OG BESTIGER HENDE. TELEFONEN RINGER MEN DE SVARER DEN IKKE. TELEFONSVAREREN STARTER. MUSIK, BLACKOUT. I MØRKET SER VI DEN TÆNDTE CIGARET OG RØG. VI HØRER EN STEMME)

KVINDE: **(PÅ SVAREREN)** Dette er en besked til Daniel Ramirez fra Programmet Free America with Monica Tse.

Daniel, vi vil gerne interviewe dig om din holdning til dødsstraffen og vil gerne have et citat angående en af dine historier om våbenkontrol beslutningen.

Oh! Og Victoria. Jeg håber at se dig i kirken på søndag, så vi lige kan organisere indsamlingen til børnene. Og du må altså lige fortælle mig historien om rygning. To ting i en besked. Ok? **(LER)** Jeg håber I begge har det fint. Vil I godt ringe til mig senere?

(ET LANGT BEEP. MUSIK)

3/ To måneder senere

(KUN LYS PÅ VICTORIA. HUN TALER TIL PUBLIKUM, MEN SOM OM HUN GIVER ET INTERVIEW ELLER TALER TIL EN ELLER ANDER DER STÅR HENDE NÆR. HUN HAR ET BILLEDE I HÅNDEN).

VICTORIA: To måneder gik og jeg fik igen nikotin trang. **(PRØVER AT TÆNDE EN CIGARET)** Jeg ryger når jeg ikke kan gå. Du aner det ikke, men hvis du vidste hvor meget jeg har brug for krykker, så ville du ikke bede mig om at løbe så meget.

**(HUN TÆNDER ENDELIG SIN CIGARET. HUN INHALERER DYBT MEN HENDES HÅND BEGYNDER AT RYSTE) Stop...stop...stop...
(HUN HOLDER OM SIN HÅND FOR AT FÅ DEN TIL AT STOPPE MED AT RYSTE. STILHED. HUN RYGER IGEN)**

Du vil ha' en historie med et budskab? O.k., Jeg skal fortælle dig én med et antiryge budskab. **(RYGER OG BLINKER)** Jeg var atten, jeg kørte bil og jeg så ikke noget specielt ved den morgen da jeg blev atten og tændte min første cigaret. Jeg var så optaget af min egen snakken og min vidunderlige iranske kæreste med de øjne der så ud som om de var pakket ind i aluminiumsfolie, at jeg ikke bekymrede mig om alle de kasser frugt hans læssede ind i sin jeep.

Min nitten år gamle kæreste var charmerende; du kender typen. Han er på det foto du har der i hånden, med hans skæg, hans bevægelser, hans ting. Han var sådan, sådan en fanatiker at han var deserteret fra de deserteredes bevægelse fra de deserteredes styrker, specialister i radikal desertering. De var brudt ud af de deserteredes front, splittede så op igen til en oprørske opsplittet gruppe der splittede sig selv så meget op at de aldrig fandt sig selv igen. **(RYGER VELTILFREDS)** Lad være med at le, du er værre.

Fordi han var lidenskabelig og ung og hans øjne var pakket ind i aluminiums folie fik han altid anden klassens missioner. Hjælp flygtninge, indsamlede penge til mennesker i eksil, hjalp tilbageholdte. Men hver gang vi hørte nyheder om småting – hvad ved jeg – at Syriens kulturminister havde trukket sig tilbage eller at hans fætter var blev smidt i detentionen en nat for at vakle beruset i Hebrons gader, ja så ville min revolutionære kæreste stille sig op, komme med et krigsråb og med hånden på hjertet repeterede han de skrækkelige og uundgåelige ord **(DRAMATISK)** "Tiden er nu kommet."

For det meste betød disse fire ord at en eller anden handling af enestående hævn skulle udføres, en beslutsom aktion som at sætte ild til hele Middelhavsområdet, eller springe olieraffinaderierne i den Persiske Golf i luften eller slå så mange præsidenter som muligt ihjel på en enkelt nat. **(LER)** Hvor sødt. Han blev helt rødt i hovedet. Han holdt specielt af den med at slå præsidenterne ihjel, han syntes det var beslutsomt og bevægende.

Efter disse udbrud ville min kære Ramani Prianka hæve sin stemme, tage en dyb indånding, græde og true med at desertere fra de deserteredes bevægelse. Så sang han religøse hymner, citerede Koranen, bad om tilgivelse og bad om at måtte tage den frem, kigge målende på den og så

putte den i min mund for at få den suttet. Og mig, hvad ville du ha' mig til at gøre? Jeg var atten år og vi syntes alle at han var meget følsom.

(LEENDE HUSKER PLUDSELIG NOGET) Men en dag da de spurgte ham om han kunne skyde en korrumpet betjent der havde voldtaget palæstinensiske børn og som var blevet tilbageholdt i Brooklyn, hele hans folks fjende, min revolutionære helt, min deserterede tosse, min Hamas løjtnant med øjnene pakket ind i aluminums folie slog sig i ansigtet og på hænderne og tudede: **(SPILLER ET ARABISK PATTEBARN)** "Ikke mig, jeg kan ikke gøre skade på en flue, ikke engang en halv flue, ikke engang en kvart flue. Jeg kan ikke engang træde en flue på tæerne! Nej, ikke mig, bland mig ikke ind i den slags ting..." **(PAUSE, SER PÅ PUBLIKUM)** Le ikke, I er værre.

(HUN RYGER, MEN HOSTER. HOSTER OG LER SÅ. KASTER CIGARETTEN TIL SIDE SOM OM HUN SIGER: "JEG VIL ALDRIG RYGE IGEN". MEN SÅ SER HUN PÅ DEN IGEN, SAMLER STUMPEN OP OG FORSÆTTER MED AT RYGE).

En historie med et budskab – det var der jeg var. Historien. Så – som jeg sagde – jeg røg og smed min cigaret ud på kasserne med den frugt han var ved at læsse og de gik i brand. Jeg aner ikke hvordan jeg gjorde det. Måske var kasserne tørt træ, måske blev kirsebærrene fanget i vinden, lige meget, men kasserne stod i lys lue. Ramani Prianka, Hamas helt, tog benene på nakken ned ad gaden som en gal. Der stod jeg, overrasket af ilden men ikke skræmt, så jeg tog den brændende kasse af og trampede ilden ud med disse forfærdelige støvler.

(ARABISK ACCENT) "To hundred pund!! To hundred pund!!!" – tossen skreg efter mig mere eller mindre som en kujon – "To hundred pund!!!"

"Det vejede sku da ikke så meget", sagde jeg. "Du behøver da ikke stikke af. Jeg ved du er en kujon, men du er åbenbart også en kylling." Så hører jeg ham råbe: " Det er to hundred pund dynamit din idiot. Det er en bilbombe."

(HUN LER, MEN BLIVER PLUDSELIG ALVORLIG, HUN SMIDER CIGARETTEN VÆK I RÆDSEL)

Lige Siden den dag da jeg var atten og jeg levede et terrorist liv med min kæreste Ramani Prianka, den smukke dreng med hans mandel øjne, har jeg ikke røget. Jeg glemmer tal og tocifrede numre og min revolutionære tro forsvandt. Jeg bekymrer mig ikke længere om de fattige, eller om uretfærdigheder, eller om imperialismen eller om folks ret til frihed. Jeg besluttede mig for at holde op, at forlade Hamas og mellemøsten og komme videre og blive gift, forsøge at få et barn og blive lykkelig. Og alle de andre? Fuck dem.

Det er budskabet. Jeg lagde alt det bag mig af samme grund som jeg gør hvad jeg gør i dag. Jeg mener jeg lagde det alt sammen bag mig af samme grund som jeg hold med at ryge. Terror. Du ønskede et budskab – gjorde du ikke?

(HENDES HÅND RYSTER)

Stop...stop...stop...!

(HUN HOLDER PÅ SIN HÅND FOR AT FÅ DEN TIL AT STOPPE MED AT RYSTE. LYS OP PÅ SCENEN. SAMME STED, MEN NU ER DER GLAS OG KOPPER. DANIEL SIGER FARVEL TIL EN ELLER ANDEN I DØREN OG KOMMER LYKKELIG TILBAGE)

- DANIEL:** Så du Adam? Han havde haft det godt. Det var et super party. **(SER PÅ HENDE)** Happy Birthday! **(LÆGGER MÆRKE TIL CIGARETTEN)** Cigaret? Undskyld mig Victoria, men du fejrer da ikke en lejlighed som denne med en simpel cigaret. Man fejrer det med fyrværkeri, et marchorkester, et 48-timers party. Vi fejrer din STORE 3-0 sejr. Hvis du vil ryge så ryg en kostbar, illegal Cubansk cigar. **(RÆKKER HENDE EN)** Det er sådan vi gør det, ikke?
- VICTORIA:** Skal vi gøre det her?
- DANIEL:** Hvorfor ikke? Hvad med en lille drink først?
- VICTORIA:** Jeg har ikke planer om at drikke i dag. Skal vi ikke lige gøre festen op?
- DANIEL:** Hvor mange kom der? Ti, tolv?
- VICTORIA:** Det virkede som om der var halvtreds.
- DANIEL:** Alle - undtagen Adam – var dine venner skat. Dine nyheds-sladder-venner, dine fedtsugede veninder, dine kolleger med trendy, dybe rynker, dine afgiftede fans og din bøsse chef.
- VICTORIA:** Pas lige på den med min chef, tak!
- DANIEL:** Bøssen?
- VICTORIA:** Præcis. Jeg ønsker at dig og Adam kommer i flere skænderier med ham. Du ved hvordan folk er. De tror på hvad som helst og hvilken som helst historie de hører. Blot en morsom bemærkning eller lille anekdote og de ender med at kalde mig intolerant, forudindtaget, fascist eller noget andet af samme skuffe.
- DANIEL:** I øvrigt så diskuterede vi ikke skat, vi informerede ham blot.
- VICTORIA:** Ok, men så informer ham ikke så meget, for han burger det bare imod mig senere.
- DANIEL:** Vi forklarede ham blot at alle studier beviser, at adoptioner foretaget af homoseksuelle ikke er godt for barnet. Det var det hele. Det er udelukkende et akademisk spørgsmål og ikke politik.
- VICTORIA:** For ham er alt politisk. Du ved hvordan de er og hvordan vi kvinder må betale for det – som alle jo ved.
- DANIEL:** Homo totalitarisme.
- VICTORIA:** Og du behøver ikke at fornærme dem alle.
- DANIEL:** Vi fornærmede dem ikke. Vi understregede blot – glade og understøttende – hvad de er, hvad de har og hvad de har opnået og det vil vi gerne fejre. Udover det kom de alle til tiden.

Selv Monica opførte sig som en rigtig ven.

VICTORIA: De kom fordi de følte sig forpligtede – det er det hele. De tog af sted tidligt og det er jeg – helt ærligt – glad for.

DANIEL: De kom fordi de elsker dig.

VICTORIA: De elsker ikke nogen som helst.

DANIEL: Nåh, men i vores firma er vi anderledes. Der er der socialt samvær, mere hengivenhed og hjælpsomhed.

VICTORIA: Ja rigtigt – alle elsker en sagfører. De er som banker. Så skønne og så hjælpsomme.

DANIEL: **(TILBYDER HENDE EN DRINK)** Vil du ha' en?

VICTORIA: Denne gang drikke jeg ikke den dag vi undfanger vores barn, Daniel. Eller ryger, **(SKODDER CIGARETTEN)** eller spiser junk food. Eller bevæger mig bagefter. Jeg vil bare ligger her, ligesom min mor gjorde det.

DANIEL: Din mor drak vodka med rom dengang hun lavede dig med din far eller hvem det nu var, skat. Det er derfor du er blevet som du er. **(HOLDER TERMOMETERET)** Temperatur?

VICTORIA: Come on, lad os ta' hvad vi får. Den baby vi laver i dag bliver perfekt.

DANIEL: Som hans far – håber jeg.

VICTORIA: Med hans fars integritet, og hans mors engagement.

DANIEL: Den talemåde har altid forvirret mig. Er jeg den bedre halvdel eller den dårlige?

VICTORIA: Den dårlige halvdel.

DANIEL: Det er fint.

(DE KYSSER, AUTOMATISK. VICTORIA KNAPPER SN BLUSE OP)

VICTORIA: Afsted, lav mig en drink. Lidt sprut kan ikke skade mig. En Margarita, en Mai Tai, eller en Cosmopolitan, noget let og kun een. Den sidste i de næste 9 måneder.

DANIEL: Og for at holde dig med selskab vil jeg heller ikke drikke efter denne her sidste en.

VICTORIA: Skønt senere når jeg ammer vil jeg heller ikke være i stand til at drikke måske i 4 måneder, måske længere. De siger længere. Jeg må nok hellere holde helt op med at drikke overhovedet. Eller skulle jeg? En drink. En drink kan ikke skade... Come on skat, stik mig en drink for i dag er det dagen hvor et deperat æg venter på dig!

DANIEL: **(KIGGER I BAREN)** Hvad med vin?

VICTORIA: Bedre.

(DANIEL ÅBNER EN FLASKE VIN OG KOMME TILBAGE MED GLAS. PLUDSELIG STOPPER HAN)

DANIEL: Nej, ikke vin.

VICTORIA: Hvorfor ikke?

DANIEL: Vi har ikke mere.

VICTORIA: **(PEGER PÅ DEN HAN STÅR MED)** Hvad med den der?

DANIEL: Det er...

VICTORIA: Hvad?

DANIEL: Den flaske...den der du havde...

VICTORIA: Den jeg hvad?

DANIEL: Det er flasken fra din Ramani Prianka. Sikke et musical navn. Jeg kan ikke få det ud af hovedet.

VICTORIA: Vin er vin. Og jeg er sikker på at den er god – for nok er de terrorister helt ind til benet – men de holder af deres luksus ting.

DANIEL: Der er kun gået to måneder siden vi fik den lille gave og jeg spekulerer på om vi bør drikke den.

VICTORIA: To og en halv måned. Come on, Daniel, vi har alt om det her og vi besluttede at... at der ikke var noget galt med den. Jeg hjalp nogen flygtninge og indvandrere og det er det hele. Det gør mig ikke til terrorist. Jeg er ikke bare som alle andre. Vores liv fortsætter, et liv der er anderledes nu – og vi er også anderledes. Vi beder om tilgivelse og vi er reddet. Det vigtige er hvad vi tror på nu, og ikke hvad vi gjorde før. Husk nu søndags gudstjenesten.

DANIEL: Den var rigtig god.

VICTORIA: Se på mig. **(HUN STÅR OP)** Du har ikke sagt noget.

DANIEL: Om hvad?

VICTORIA: Det her er bukserne.

DANIEL: De er noget lousy at gå i til din 30 års fødselsdag, hvis det er det du mener.

VICTORIA: Se hvor de passer mig.

DANIEL: De passer dig fint, men synes du ikke de er rigeligt casual.

VICTORIA: Det er de jeans.

DANIEL: **(FORSTÅENDE)** De JEANS.

VICTORIA: Fra New York. De kom sammen med vinen. Jeg har dem på og de passer perfekt.

DANIEL: Og det synes du at du bør gøre?

VICTORIA: Og jeg skal fortælle dig noget andet: Du tror at Adams kone ikke lagde mæke til det? At jeg i min alder kan passe en teenager's bukser. Hun savlede af misundelse.

DANIEL: Egoer.

VICTORIA: Vi har alle et og når det er en kvinde og hendes tøj, ja så nærmest to. De passer perfekt. Bedre end da jeg var 18. Den stakkel.

DANIEL: **(ÅBNER FLASKEN, DUFTER TIL DEN. HAN KAN LI ´DUFTEN)** Den dufter godt. Måske vil den hjælpe på min sperm.

VICTORIA: De forventes at smage bedre med alderen.

DANIEL: Sperm? Yeah, jeg har lagt mærke til hvordan du nyder den.

VICTORIA: Vinen din idiot. Hvilken slags vine er det?

DANIEL: Spansk, en '77 Rioja. Ikke dårligt for den lille fundamentalist.

(DE HÆLDER GLADE OP. DE SKÅLER. DANIEL HÆLDER HURTIGT ET GLAS NED OG SKÆNKER SIG SELV ET TIL)

VICTORIA: Vidunderligt – det må du indrømme. Det her er livet!

DANIEL: Jeg tror jeg vil gå lidt oftere i kirke.

VICTORIA: Det vil være fint, for jeg er meget katolsk.

DANIEL: Og apostolisk.

VICTORIA: Og jeg er fra San Cristobal.

DANIEL: Hvad der er som dobbelt så godt.

VICTORIA: Eller tre gang. Så hvad skal vi så kalde ham?

DANIEL: Jesus Daniel, for eksempel.

VICTORIA: Er det ikke for spansk agtigt?

DANIEL: Vi har spansk baggrund.

VICTORIA: Men vi behøver da ikke at overdrive.

DANIEL: Og vi ser heller ikke rigtigt spanske ud.

VICTORIA: Jeg kunne tages for en... en...

DANIEL: Og hvis det er en pige?

VICTORIA: Noget i retning af Maria Magdalena. Eller Mary Magdalene.

DANIEL: Men var hun ikke en horer?

VICTORIA: Hold kæft, hun er en helgen nu.

DANIEL: Hvor tingene dog skifter!

VICTORIA: Pressions grupper og politisk korrekthed.

DANIEL: Jeg kan ikke li' det.

VICTORIA: Hvad med Esther?

DANIEL: Jødisk.

VICTORIA: Hvad synes du om Shalma?

DANIEL: For sort.

VICTORIA: Og José?

DANIEL: Lyder som fra en minoritet.

VICTORIA: Vi tilhører en minoritet.

DANIEL: Vær nu ikke dum. Minoriteter er folk der ikke har penge.

(HAN SKÆNKER DEM BEGGE VIN. DE DRIKKER)

DANIEL: Vidste du at Adam og hans kone skal skilles?

VICTORIA: Skilles? Men de er... de er...

DANIEL: Adam har noget kørende ved siden af... et forhold. Det er hvad man siger.

VICTORIA: Men de virkede da ok for lidt siden. Hun fortalte mig om et hus de overvejede at købe... uforståeligt.

DANIEL: De vil dele huset.

VICTORIA: Jeg kan ikke tro det. De er det perfekte par.

DANIEL: Det fortæller du mig? Jeg var med til deres bryllup.

VICTORIA: Det skønne bryllup.

DANIEL: Jeg nærmest giftede dem. De så så godt ud sammen, og det var sådan et dyrt bryllup.

VICTORIA: Og se nu bare! Jeg gætter på at skilsmissen ikke bliver så flot.

DANIEL: Der er ikke noget at gøre ved det, skilsmisser er altid dyrere end bryllupper.

VICTORIA: Og de har en lille pige.

DANIEL: Et yndigt barn.

VICTORIA: Hun har det fint Daniel. Hun er jo altså ikke ligefrem en skønhed. Hendes

mor tager hende med til skønhedssalonen hver uge.

DANIEL: Hvorfor dog det?

VICTORIA: For at affarve hendes hår.

DANIEL: Men hun er kun 5!

VICTORIA: Hun kan lide hendes hår blond fordi Adams er så mørkt.

DANIEL: Adam er ikke mørk.

VICTORIA: Hun synes han er. Du ved hvilken racist hun er.

DANIEL: Og hun har også taget på, det fede sjuskehoved.

VICTORIA: Hun er alt for overvægtig, hun ligner en babyhval.

DANIEL: Adam siger, at hun har fået alle mulige komplekser.

VICTORIA: Sandheden er, at hun er en gyselig, snæversynet kælling.

DANIEL: Han var udset til at blive ledende partner i firmaet, han har en glimrende karriere, men han kan ikke modstå et par ben.

VICTORIA: Tror du det er rigtigt at han har udøvet sex chikane mod sin sekretær?

DANIEL: Hans sekretær og en klient.

VICTORIA: Et offer?

DANIEL: Hun lagde an på ham, så meget er sandt.

VICTORIA: Men det er ikke nogen undskyldning.

DANIEL: Selvfølgelig ikke. Men det siger noget om offeret. I øvrigt så ved kvinder hvordan de skal få det de ønsker.

VICTORIA: Du ville da ikke gøre det.

DANIEL: Jeg er ikke ligesom Adam.

VICTORIA: Han kan ikke holde den inde i bukserne.

DANIEL: Selvom en mand er en mand.

VICTORIA: Og en kone er en kone. Så du ikke hvor pedantisk hun var? Så du ikke hvordan hun sammenlignede sit hus med mit?

DANIEL: Og han snakker for meget. Hørte du ham snakke om den sag jeg har for tiden?

VICTORIA: Og hun er så dum.

DANIEL: Og han er sådan en idiot.

VICTORIA: Og de skal skilles.

DANIEL: Efter gensidig aftale. Den eneste gode ting er, at det forsat vil gå dårligt for ham i firmaet.

(HAN HÆLDER MERE VIN OP. HAN SER NYSGERRIGT PÅ FLASKEN)

DANIEL: Victoria...jeg tror...der er noget her i flasken.

VICTORIA: Hvar?

DANIEL: Det ser ud som...det er et stykke papir...der er et stykke papir indeni flasken.

VICTORIA: Jeg kan ikke forstå det!

(DANIEL GØR EN INDSATS OG FÅR PAPIRET UD)

VICTORIA: Hvad er det? En etiket?

DANIEL: Der står noget her... det er tværet ud, men det kan tydes...

VICTORIA: **(SERIØST)** Hvad står der?

DANIEL: **(LÆSER)** *"Hvis Allah havde villet det, ville han have skabt dig til at leve sammen med andre, til at leve sammen med fællesskabet. Men Allah skabte dig anderledes, han skabte dig som du er" Koranen.*
"Gid du må forlade verden duftende af vin og må Allah lede dig" Ramani

(TIL VICTORIA) Hvad betyder det?

VICTORIA: Jeg har ingen anelse... jeg har ingen...

DANIEL: Hvad er det her?

VICTORIA: Jeg aner det ikke...

DANIEL: "Må du forlade" hvorfra? "Må du forlade verden..." Må Allah lede dig...?"

VICTORIA: Jeg aner ikke hvad det betyder Daniel.

DANIEL: "Han skabte dig som du er?" Hvordan er du? Hvad er forskellen på dig?

VICTORIA: Jeg ved det ikke. Jeg er normal...

DANIEL: En besked på bunden af en flaske, som du ville finde efter at have drukket vinen.

VICTORIA: Engang... engang sagde han, at det var Hamas måde at sige farvel på.

DANIEL: Vin?

VICTORIA: Med... med et eller andet.

DANIEL: Et eller andet?

VICTORIA: Gift.

DANIEL: Du tror at... at...

(DE SER PÅ HINANDEN I RÆDSEL)

VICTORIA: Gift som det sidste farvel.

DANIEL: Gift så du ikke snakker.

VICTORIA: Gift for at slippe af med mig.

DANIEL: For at slippe af med din påtagede Hamas stil.

VICTORIA: De ønskede at slå mig ihjel ... De ville have mig ud af byen.

DANIEL: Du drak vinen...

VICTORIA: Hvor mange gange har han ikke fortalt mig, at organisationen ikke tillader at man trækker sig tilbage.

DANIEL: ...og får et hjerte anfald.

VICTORIA: Den perfekte forbrydelse.

DANIEL: Jeg vidste at de der Arabere ville slå os ihjel.

VICTORIA: Han fortalte mig, at det er sådan de afgør deres mellemværender.

DANIEL: Og vi drak det hele... Hvordan føler du dig?

VICTORIA: En smule svimmel ...

DANIEL: Gud... Gud... Gud...

VICTORIA: Hvad med dig?

DANIEL: Måske, måske virker giften ikke længere.

VICTORIA: Eller han skrev det for at skræmme mig.

DANIEL: Måske dør vi ikke alligevel.

VICTORIA: Hvad skal vi gøre, hvad skal vi gøre Daniel? Hvad skal vi gøre?

DANIEL: Lad os tilkalde en ambulance!

VICTORIA: O.k., hvad som helst, ring, ring... jeg har det ikke så godt... al ting kører rundt for mig... Daniel, jeg kan mærke noget...

DANIEL: Jeg føler mig også lidt mærkelig ... lad os ringe efter en...

(TELEFONEN RINGER OG DE ER VED AT DØ AF SKRÆK. HUN VIL SKRIGE, MEN RÆDSLEN STOPPER HENDE. DE SER PÅ HINANDEN OG ALT HVAD VI HØRER ER TELEFONEN DER RINGER. EFTER DET FEMTE RING SVARER DANIEL)

DANIEL: Jeg er nødt til at foretage et nødopkald – ring igen senere!

VICTORIA: (**HURTIGHED**) Vi kan stadig nå til udpumpning. Vi skal ikke sluge vores spyt. Læg på og lad os tage til hospitalet. Vi kan altid forklare det til pressen senere. Vi finder på en historie. Vi behøver ikke fortælle sandheden. Ingen som helst form for sandhed behøver vi nogensinde fortælle dem. Vi bilder dem noget andet ind – en hvid løgn. Til dem alle sammen. Vi kan altid sige noget andet. Hah? Hah? Hah?

DANIEL: Det er til dig.

VICTORIA: Til... mig? Hvem er det?

DANIEL: Ramani Prianka.

(PAUSE. VICTORIA BLIVER STILLE. HENDES RÆDSEL TILTAGER).

VICTORIA: Mig...æh...mig...

DANIEL: (**TALER BLØDT MED OPHIDSET**) Hvordan har han fået vores nummer?

VICTORIA: Jeg aner det ikke, jeg aner det ikke – jeg ved det virkelig ikke ...

DANIEL: Hvem ringede du til den nat?

VICTORIA: Jeg aner det ikke, jeg aner det ikke, jeg ved det virkelig ikke ...

DANIEL: (**HØJT**) Victoria! Sig det så!

VICTORIA: Jeg... jeg... jeg ville finde ud af noget om dem ... jeg ville finde ud hvordan min situation var ... og så... og så... ringede jeg til Iran.

DANIEL: Fortsæt.

VICTORIA: Jeg fik kun forkerte numre.

DANIEL: Gav du nogen dit nummer?

VICTORIA: Telefondamen.

DANIEL: Hvorfor?

VICTORIA: Fordi de ikke ville stille samtalen videre uden mit nummer.

DANIEL: Selvfølgelig ikke din idiot. Måske har de kontakter til regeringen. Militæret hjælper dem, de beskytter dem, de har forbindelser, vi taler jo om en Hamas leder! Hvad tror du selv? At de spiller kort hele dagen måske?

VICTORIA: Hold mund ...

DANIEL: De kan springe os i stumper og stykker!

VICTORIA: Vil du ikke nok...

DANIEL: Du sku ´ ikke ha ´ ringet. Du sku ´ ikke ha ´ ringet!

VICTORIA: Nej, nej, nej, nej, nej, nej

DANIEL: Vi bliver nødt til at ordne det her.

VICTORIA: Hvad skal jeg gøre?

DANIEL: Tal med ham. Find ud af hvad han vil. Lov ham din fulde støtte. Fortæl ham, at vi er på hans side og at vi altid har hadet de forbandede jøder. Vi vil ikke gøre noget. Find ud af hvor meget han ved om os, hvem vi er, hvad vi laver. Måske er det pengeafpresning. Lad ham snakke. **(GIVER HENDE TELEFONEN)** Jeg sætter den på højtaler for at kunne høre med, ok?

VICTORIA: Ok.

DANIEL: Lad nu være med at blive nervøs.

VICTORIA: Nej.

(HUN TAGER TELEFONEN. HUN TAGER GEORGIA OG KRAMMER DEN SOM ET SKJOLD. HUN FORBEREDER SIG SELV. HUN SMILER SOM OM HUN KIGGER IND I TV KAMERAER)

VICTORIA: Hallo?...det er...

(VI HØRER RAMANI'S STEMME OVER HØJTALEREN, EN MELODIØS, BLØD STEMME MED ACCENT)

RAMANI: **(FRA HØJTALEREN)** Hallo? Hallo?

VICTORIA: Hvem er det?

RAMANI: Victoria?

VICTORIA: Ja?

RAMANI: **(GLAD)** Victoria! Det er længe siden jeg har hørt din stemme! Det er vel nærmest 15 år siden! Jah?

VICTORIA: Tolv.

RAMANI: Tolv, rigtigt. Hvordan har du det? Hvad laver du nu?

VICTORIA: Jeg har det fint.

RAMANI: Er du gift?

VICTORIA: **(SER PÅ DANIEL, DER NIKKER)** Ja, for fire år siden ...

RAMANI: Det er fantastisk. Vidunderligt. Jeg vil vædde med at du allerede har børn.

(HUN SER PÅ DANIEL, SOM RYSTER PÅ HOVEDET)

VICTORIA: Ikke endnu. Men snart.

RAMANI: Det er godt at høre fra dig. Jeg er i Teheran som du ved, men jeg rejser hele tiden, du ved, mine professionelle aktiviteter.

VICTORIA: Ja selvfølgelig – det kan jeg forestille mig.

- RAMANI:** Så mange forelæsninger.
- VICTORIA:** Er det rigtigt, forelæsninger...
- RAMANI:** Jeg er rigtig glad for mit skriverseri.
- VICTORIA:** ...det ligger i blodet på dig.
- RAMANI:** Og jeg elsker at fortælle historier. Har du læst nogen af mine bøger?
- VICTORIA:** af... dine... bøger?
- RAMANI:** Mange af dem er blevet oversat til engelsk og spansk. Du må da ha' set dem.
- VICTORIA:** Næh, faktisk ikke.
- RAMANI:** Du har ikke set en der hedder "Twinkle Twinkle Little Star"? Den er baseret på en amerikansk børnesang ...
- VICTORIA:** Jeg kender udmærket den sang.
- RAMANI:** Du er vel ikke holdt med at læse, hvar'?
- VICTORIA:** Mig?
- RAMANI:** Du behøver ikke at skamme dig. Det sker hele tiden. Jeg kan huske at du tog billeder, du ville være fotograf.
- VICTORIA:** Du har udgivet bøger?
- RAMANI:** Vidste du ikke det? Jeg er forfatter. Historier for børn. Jeg baserer dem selvfølgelig på en masse af vores folkeeventyr, men de holder af dem i vesten. De tror jeg har fundet på dem. Ja altså, noget af det har jeg fundet på. Man leger med historien, men det kommer altsammen fra folket, fra deres historier, fra deres løgne. Husk på at jeg altid har kunnet lide løgne.
- VICTORIA:** Ja det husker jeg.
- RAMANI:** Jeg ved ikke hvor mange jeg har fortalt dig, men nu lever jeg af det. **(HAN LER HJERTELTIGT OG OGSÅ NAIVT)** ... Jeg gætter på det var søde løgne. **(LER, DENNE GANG MEGET SØDT)** Nu arbejder jeg for et stort forlag. Jeg laver så ikke meget, men jeg får tid til at læse og skrive. Og det er det jeg kan li'. Jeg har to børn. Den ene er meget aktiv i ...
- VICTORIA:** **(RÆDESESLAGEN)** I hvad?
- RAMANI:** I sport, han elsker sport. Fodbold. Min kone er oversætter, meget dygtig og kulturelt interesseret. Du har mødt hende ... Rasha. **(LER)** Kan du huske ...
- VICTORIA:** Du forlod mig for hende.
- RAMANI:** Ak ja! Vi var så unge!
- VICTORIA:** Du bad mig forsvinde fordi du var forelsket i hende.

RAMANI: Jahh, og til sidst blev vi gift og... Oh! Jeg har ikke mere tid. Jeg ringer hjemmefra og min kone tæller minutterne. Hun er ikke så begejstret over denne her samtale kan du nok forestille dig! Hun har mig virkelig under tøflen, min lille syrer. Du har ingen anelse om hvem de tror de er ...

VICTORIA: Joh, jeg ved præcis hvem den lille hore tror hun er!

RAMANI: Jeg kunne ikke høre dig. Hvad sagde du?

VICTORIA: Ikke noget.

RAMANI: **(LER IGEN, BARNLIGT. VI KAN HØRE EN KVINDES BLØDE STEMME PÅ ARABISK. HUN LER OGSÅ. I BAGGRUNDEN ER DER BØRN DER SKÆNDES OG EEN AF DEM GRÆDER SÅ)** Altså, jeg bliver nødt til at lægge på ... Sig hej til din mand. Det er nu godt at vi ikke blev gift når man tænker på det ikke?

VICTORIA: Vi blev ikke gift ...

RAMANI: Så ville du have været død nu.

VICTORIA: Mig død?

RAMANI: Sultet ihjel af en Teheransk forfatters løn. **(HAN LER IGEN FORNØJET OG LIDT NAIVT)** Min kone hørte det og nu ler hun ... kys kys Victoria. Nu da du har mit nummer kan du jo ringe til hvornår du har lyst. Hvis du får lyst til at besøge Teheran.

VICTORIA: Ja selvfølgelig, jeg kommer og tjekker Rasha's tænder.

RAMANI: Hvad sagde du...?

VICTORIA: Jeg sagde... Hvordan fik du mit telefonnummer?

RAMANI: Ved en tilfældighed gav operatøren det til mig ...
Jeg får massevis af opkald fra udlandet og hun læser en masse af mine ting ...
Der må jo være en eller anden slags fordel ved at være forfatter ...!

(HAN LER IGEN SOM ET BARN)

OK, kys til jer alle og kom så afsted med at arbejde på at få de børn. De er det eneste der giver livet mening.

Resten er ligegyldigt.

Du vil opdage at jeg har ret.

Det har været skønt at høre din stemme. Farvel Victoria...

(RAMANI LÆGGER PÅ. VICTORIA HOLDER RØRET VANTRO I HÅNDEN)

VICTORIA: Hvad tror du?

DANIEL: Måske lyver han.

VICTORIA: Ja, han lyver.

DANIEL: Det lød som om han opdigtede det hele.

VICTORIA: Gift og med børn?

DANIEL: Det lød ikke som om det passede.

VICTORIA: Den der Rasha var gyselig og hun er sikkert værre nu.

DANIEL: Forfatter? Terrorist er hvad han er!

VICTORIA: Jeg vil vædde med at hun er fed og med appelsinhud over det hele.

DANIEL: Han skriver for børn, sagde han.

VICTORIA: Dækket af åreknuder og tyggende sin mad som en kamel.

DANIEL: Han spiser børn den fucking Ramani.

VICTORIA: Hvis han ku' se mig.

DANIEL: Han...han anbringer bomber rundt om deres liv.

VICTORIA: Jeg kan stadig passe de jeans jeg brugte da jeg var 18! Ha!

DANIEL: Det kan ikke være så ligetil at ville være forfatter -

VICTORIA: Tænk at spørge mig om jeg er holdt op med at læse og om jeg ønskede at blive fotograf. Sikken frækhed!

DANIEL: Hvem tror han at han er?

VICTORIA: Hvem tror han at han er?

DANIEL: Jeg ville ikke ha' gjort det, mig med alle mine eksaminer.

VICTORIA: Med al min hengivenhed.

DANIEL: Så mange gange som jeg har prøvet.

VICTORIA: Jeg havde oven i købet et kamera, og det er et dyrt et.

DANIEL: Jeg udgav da nogen digte i gymnasiet.

VICTORIA: Jeg skrev til et tidsskrift.

DANIEL: Jeg ser flyvende tallerkener på himlen.

VICTORIA: Jeg er så god med ord.

DANIEL: Jeg er så følsom.

VICTORIA: Og metodisk.

DANIEL: Jeg angrrer virkelig.

VICTORIA: Jeg bad om tilgivelse.

DANIEL: For alle vores synder.

VICTORIA: Vi er forpligtede på denne dag.

DANIEL: Vi har sproget.

VICTORIA: Og den rigtige kultur.

DANIEL: Vi lever i frihed.

VICTORIA: Vi hader ikke nogen.

DANIEL: Hva' ved han om børn?!

VICTORIA: Jeg har bedt og tilmed spurgt Gud til råds.

DANIEL: Den sande Gud.

VICTORIA: Den rigtige Gud.

DANIEL: Og ikke den der bullshit Allah.

VICTORIA: Andenrangs Gud.

DANIEL: Jeg vil forsvare vidnesbyrdet!

VICTORIA: Søn af en kælling.

DANIEL: Røvhul.

VICTORIA: Bastard.

DANIEL: Skid.

(TIL SIDST GIVE DE HINANDEN ET KNUS. DE TØMMER VINFLASKEN. DANIEL KIGGER EFTER MERE ALKOHOL)

DANIEL: Dine venner spiste alle nødderne. De er en flok aber er de.

VICTORIA: Hyæner.

DANIEL: Tiggere.

VICTORIA: Jeg håber de slipper af med dem allesammen på tv stationen.

DANIEL: Gir' dem allesammen et hjerte anfald.

VICTORIA: Sprænger en bombe i den TV station.

DANIEL: Rendestens snak.

VICTORIA: Med deres dumme kommentarer.

DANIEL: Og dem inviterede vi?

VICTORIA: Og de drak al vinen.

DANIEL: De kunne ikke li' at jeg forsvarede ham der dræbte doktoren.

VICTORIA: Hvad ved de om abort?

DANIEL: De har ikke engang børn!

VICTORIA: Men de åd alt inden for rækkevidde.

DANIEL: Og da alt var væk.

VICTORIA: Så tog de afsted de ...

DANIEL: Skod, lebber.

VICTORIA: Sorte, jøder.

DANIEL: Arabere og pjalteproletariat.

**(PLUDELIG BLIVER ALT MØRKT UNDTAGEN TO LYSKEGLER PÅ
VICTORIA OG DANIEL)**

VICTORIA: Vi har været sammen så længe.

DANIEL: Vi har klædt hinanden så godt.

VICTORIA: Vi tænker det samme.

DANIEL: Vi snakker om det samme.

VICTORIA: Samme social klasse.

DANIEL: Samme venner.

DANIEL/VICTORIA:

**(DEN FØLGENDE TEKST SIGES DIREKTE TIL PUBLIKUM,
VEKSLLENDE MELLEM DANIEL OG VICTORIA. DE KAN FINDE DERES
EGEN RYTME, HURTIGT ELLER LANGSOMT EFTER HVAD
SKUESPILLERNE VÆLGER. DER ER EN BESTEMT MUSIKALITET SOM
OM DE ER TO INSTRUMENTER)**

...skoler, naboer, tøj, programmer, kanaler, kaffe, drinks, fødselsdage, selskabslege, kager, legetøj, misundelser, tyverier, gevinster, kredit kort, mobil telefoner, bank konti, hævekort, hæveautomater, plastik kirurgi, fedtsugning, implantater, næseben, blindtarm, øjenlæge, tandlæge, fodlæge, body shop, kirker, Gud, beskyldning, skønhed, hæslighed, forudindtaget, had, misforståelser, fejlfortolkninger, skuffelser, skygger, monstre, mareridt, kæledyr, bedragerier, valg, kandidater, møder, butikcenter, stemme, skuffelser, mord, toilet papir, fodboldhold, baseball hold, ishockey hold, tennis spillere, karikaturer, rock grupper, første kys, andet kys, første kærlighed, første hjertesorg, første glas vand i hovedet, første lussing, første hulken, første hukommelses svigt, første drikke orgie, sove rundt omkring, pile dum, kopiere, ingenting, forbrydelse, røveri, overfald, flugt, arrestation, frygt, fortrydelse, sorg, tilgivelse, Arabere, Jøder, Kristne og Palæstinensere.

DANIEL: Og man kan ikke stoppe med at sige noget ..

VICTORIA: ..før den anden....

DANIEL: ...allerede har afsluttet sin sætning.

VICTORIA: Som han sagde den før. Jeg husker alt som om var det i går.

DANIEL: Det er en fortælling med et budskab.

VICTORIA: Og et der er sandt.

DANIEL: Intet varer for evigt.

VICTORIA: Men du kan tro på det...

DANIEL: ... mens det varer.

VICTORIA: Det er sådan vi er.

DANIEL: Vi er på samme måde.

VICTORIA: Måske værre.

DANIEL: Selvom jeg var vant til at være bedre.

VICTORIA: Og jeg var bedre end dig.

DANIEL: Men du er nødt til at fortsætte.

VICTORIA: Fremad.

DANIEL: Jeg er ikke bange.

VICTORIA: Jeg er ikke rædselslagen.

DANIEL: Jeg lurer på om vi vil dø den samme død?

VICTORIA: Højest sandsynligt og det er så definitivt grænsen.

DANIEL: **(GIVER TERMOMETERET TIL VICTORIA)** Kom så skat, lad os formere os.

VICTORIA: Lad os formere os.

(VI HØRER EN SØRGELIG UDGAVE AF "TWINKLE TWINKLE LITTLE STAR.")

BESLUTSOMT STARTER DANIEL MED AT TAGE SINE BUKSER HELT AF OG TAGER OGSÅ SIN SKJORTE AF. HUN KYSSER HAM BEGÆRLIGT, LIDENSKABELIGT TAGER HUN INITIATIVET. NETOP DA RINGER DØRKLOKKEN. DE SER PÅ HINANDEN).

VICTORIA: Hvem kan det nu være?

DANIEL: Måske er der en eller anden der har glemt noget. Skal jeg åbne?

VICTORIA: Nej, jeg gør det.

(VICTORIA GÅR TIL DØREN)

Hvem er det?

VOICE: Federal Express.

VICTORIA: En pakke? På det her tidspunkt?

(ÅBNER DØREN. HUN TALER ET ØJEBLIK MED BUDBRINGEREN, SOM VI IKKE SER)

Ja det er her. **(TIL DANIEL)** Det er til dig Daniel.

DANIEL: Hvem er det fra?

VICTORIA: **(VICTORIA KOMMER IND MED EN PAKKE. BEGYNDER AT ÅBNE DEN)** Til Daniel Ramirez og det er fra Rådhuset. Den ser lidt mærkelig ud. Den er poststempleet... for femten år siden!

DANIEL: Femten år siden! Det giver jo ingen mening!

VICTORIA: Lad os se hvad det er?

DANIEL: Måske skulle vi ikke åbne den!
(VICTORIA GØR DET ALLIGEVEL)
Victoria!
Du hører ikke efter!
Jeg bad dig om ikke at åbne den!
Victoria!

(VICTORIA ÅBNER PAKKEN. HUN SER MED RÆDSEL PÅ DANIEL)

DANIEL: Hvad?

VICTORIA TAGER ET AF BLOD GENNEMBLØDT PETER PLYDS DYNEBETRÆK FREM OG VISER DET TIL HAM. DANIEL SKJULER SIT ANSIGT I HÆNDERNE.

PLUDSELIG KOMMER ET RØDT LYS TIL SYNE PÅ SCENEN, EFTERFULGT AF EN BULDRENDE LARM. DANIEL BEMÆRKER DET. SÅ SKIFTER LYSET TIL BLÅT. DE KIGGER BEGGE OP MOD HIMLEN.

BØRNESANGEN BLIVER HØJERE OG HØJERE.

SLUT